1970 OKT 15

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

KÖZGAZDÁSZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

XII. ÉVFOLYAM, 14. SZÁM — ÁRA: 60 FILLÉR — 1970. OKTÓBER 15.

Értelmes élet

1970. szeptember 30-án, 63 éves korában meghalt Farkas Sándor elvtárs, a Tudományos szocializmus tanszék vezetője.

Halála váratlanul ért bennünket — váratlanul... pedig hosszú ideje tudtuk, milyen beteg. Tudtuk mi, közvetlen munkatársai, az egész egyetem —, de legjobban ő maga.

Még sem mint beteg ember volt közöttünk, hanem örökké munkakészen, cselekvőn, aki megfeszítetten dolgozott és tele volt tervekkel. Nem kérte, és nem akarta a kíméletet. „Kihasználni" — ezt tartotta —, „a még rendelkezésre álló időt!"

Keményen tartotta magát, megedzette, ilyenné tette a munkásmozgalomban, a kommunista pártban eltelt élete — saját embersége.

1926—1927-ben került kapcsolatba a munkásmozgalommal. 1928-tól tagja az illegális kommunista pártnak. Élete ettől kezdve egybefonódott a párttal. 1929-től a KIMSZ-ben dolgozott agitációs és propaganda területen. 1931-től egyik irányítója volt a középiskolai és főiskolai (egyetemi) mozgalomnak. Az 1932-es egyetemi lebukások után pártutasításra, Bécsbe ment és a párt ottani illegális szervezetében tevékenykedett. Önéletrajzában ezt írta: „többször letartóztattak".

A leírt adatok és tények nem adják és nem is tükrözhetik igazán azt, ami mögöttük van: a bátorságot, az odaadást, az elvhűséget — a forrón szeretett élet kockáztatását.

Kevesen tudják róla, hogy ő volt Rajk László egyik ajánlója a pártba való felvételnél.

Nincsen szó az életrajzi adatokban arról, hogy hogyan vett részt Bécsben abban a munkában, amely Kim Philbyt, a szocializmus mellé állította.

Mi is, akik többségünkben hosszú idő óta dolgoztunk vele — egyeseknek közülünk tanára is volt —, csak egyszer-egyszer hallottunk ezekről a dolgokról tőle.

Felszabadulás után már 1945 júniusában a párt, a pécsi Központi Pártiskola szervezésével bízta meg, amelynek oktatója, egyik vezetője lett. Budapestre kerülve, a Központi Pártiskolán dolgozott, az iskola tanára és politikai titkáraként. 1949-től az Országos Pártközpont agit.-prop.-osztályán, majd a Szabad Nép Szerkesztőségében tevékenykedett. Ezután került az Oktatásügyi Minisztériumba osztályvezetőnek. Nagy szerepe volt a marxizmus—leninizmus egyetemi oktatásának kidolgozásában.

Ezt követően a Budapesti Orvostudományi Egyetem marxizmus—leninizmus tanszékének vezetője lett.

1957-ben lett egyetemünk Tudományos szocializmus tanszékének vezetője — és ez maradt haláláig. Kiemelkedő érdemeket szerzett tantárgyunknak a tudományos szocializmusnak elméleti jellegűvé való alakításában.

Ha valaki, úgy mi, közvetlen munkatársai tudjuk, milyen szívügye volt ez a munka, mennyire szerette a hallgatóit, hogyan kereste az új oktatási módszereket, mennyire igyekezett figyelmünket a mai világ valóságának a tanulmányozására irányítani, hogyan akart mindig többet, mindig jobbat nyújtani.

Pártpropagandista voltát, élete legfőbb tevékenységét tükrözte tudományos munkássága is. Ezért foglalkozott olyan kérdésekkel: mint a szocialista nemzeti egység, a hazafiság mai problémái. Ilyen felfogásban írta a szocialista diákmozgalom felszabadulás előtti történetét. Irt József Attila és a kommunista mozgalom kapcsolatáról. Ez a felsorolás nem törekszik teljességre.

Közben mindig volt ideje hallgatói és munkatársai számára —, de tulajdonképpen mindenki számára, aki tanácsait, segítségét igényelte. Nem volt, nem lehetett olyan kérdés, amiben ne igyekezett volna segíteni magától értetődően —, nagy nagy emberséggel.

Nagyon nehéz nekünk most búcsúzóul írni róla: évszámok, adatok, tények, egy ember élete — egy elvhű kommunista élete, aki ifjúságától halála pillanatáig szilárdan állt pártja és a munkásosztály mellett.

Ezért érezzük óriásinak az űrt, ami utána maradt. Hiányozni fog az egyetemi oktatómunkából, a társadalmi munkából. Hiányozni fog a kommunista mozgalomból.

Gyászunk mellett büszkék vagyunk rá: tudására, műveltségére, szerény, nagy emberségére.

Munkatársai, barátai, a Tudományos szocializmus tanszék dolgozói, tanárai és tanítványai.

★

Temetésén, október 10-én sok ezren kísérték utolsó útjára. A Farkasréti temetőben a régi harcostársak, a Budapesti Pártbizottság, a Partizánszövetség képviseletében Köböl József, a Művelődésügyi Minisztérium nevében Meruk Vilmos, egyetemünk tanárai, diákjai, dolgozói nevében Berend T. Iván mondott gyászbeszédet.

Pártértekezlet egyetemünkön

X. kongresszus

A közös tevékenység értékelése és feladataink kijelölése

A pártbizottság beszámolója a négy éves munkáról

A Kongresszusi Irányelvek és a Szervezeti Szabályzat vitái tapasztalatainak összegezése

Érdekes hozzászólások, alkotó vita után megválasztották egyetemünk 31 tagú pártbizottságát és a végrehajtó bizottságot

A meghívottakkal, vendégekkel együtt több mint száz fiatal és idősebb kommunista találkozott október 9-én egyetemünk pártértekezletén.

A pártértekezlet elnökségében foglaltak helyet: Berei Andor elnök, Kelen Béla, a Budapesti PVB tagja, Duschek Lajosné, a IX. ker. PB első titkára, Kahulits László, a Művelődésügyi Minisztérium főosztályvezetője, Szabó Kálmán rektor, Szántai Kálmán PB-titkár, Fábián András, a KISZ VB-titkára.

Felsőbb pártszervezet részéről megjelentek még: Rovó Jenő, az MSZMP KB munkatársa, Bacsó Béla, a IX. PB titkára, Záhorzik Teréz, az MSZMP Bp-i Biz. osztályvezető-helyettese, Varga Lászlóné, a IX. PB alosztályvezetője.

Berei Andor elnöki megnyitója, a tisztségviselők megválasztása előtt egy perces néma felállással emlékeztek meg Farkas Sándor elvtársról, a veterán harcosról, tragikus elhunytáról... Az írásos anyagok ismeretében, Szántai Kálmán titkár szóbeli kiegészítője után kezdetét vette az alkotó vita.

Részletek a beszámolóból:

Ideológiai-politikai életünk az elmúlt négy év során helyes irányban és számottevően fejlődött, egészségesen alakult. Munkánk egyik legfőbb eredményének azt tartjuk, hogy sikerült tovább erősíteni ideológiai-politikai életünk már korábban kialakult lényegi jellemzőit; — így a magasszínvonalú eszmeiségre való törekvést, a szervezett és spontán eszmecserék élénkségét, a sokoldalúságot és az igényességet, az őszinte és helyes politizálást.

Ideológiai-politikai életünk összetettebbé és bonyolultabbá válása nem érintette kiegyensúlyozottságát. Az egész beszámolási időszakot a különféle, szélsőségektől mentes helyes állásfoglalások domináló túlsúlya jellemezte.

Ha minden szempontból talán nem is egyértelműen, de ugyancsak jelentős előrelépésnek tekinthetjük,

hogy az utóbbi években ideológiai-politikai életünkben és munkánkban a világpolitikai kérdések és a nemzetközi kommunista mozgalomban folyó viták mellett, egyre nagyobb teret kaptak, majd fokozatosan meghatározóvá is váltak a belpolitikai kérdések,

így különösen gazdasági fejlődésünk, a szocialista demokrácia, az ideológiai élet és a hazai közgondolkodás, nem utolsó sorban pedig az egyetemi munka sokrétű és fontos problémái.

Ideológiai-politikai életünk egy másik és hasonlóképpen nem lebecsülendő pozitívumaként a jó légkör, a szabad és demokratikus vitaszellem jelölhető meg.

Pártszervezetünk igényli és segíti is a különböző ideológiai és politikai problémák őszinte és nyílt feltárását. Ezek „megoldásában" kizárólag az ideológiai és politikai módszerek alkalmazását; a kritikát és a meggyőző érvelést, a türelmes nevelőmunkát tartja célravezetőnek.

Oktatóink, hallgatóink és nem oktató dolgozóink eszmei-politikai arculata.

...Ideológiai-politikai életünk nyíltabbá és bonyolultabbá válásával párhuzamosan, oktatóink eszmei-politikai arculata is jóval változatosabbá és differenciáltabbá vált.

Egyes aspektusok, mint pl. az országos jelentőségű párt és gazdaságpolitikai kérdések elméleti-politikai előkészítésében és kidolgozásában való aktív részvétel fokozódása, oktatóink magasszínvonalú ideológiai-politikai felkészültségéről és eredményes munkájáról tanúskodnak. Más területeken viszont, néhány nyugtalanító jelenség és tendencia tapasztalható. Igy többek között utalhatunk a társadalmi munkától való „húzódozásra", szubjektivizmusra, a kispolgári gondolkodásmód erősödésére, a túlzott anyagiasságra, a munkafegyelem lazaságaira, magatartásbeli problémákra stb. S ugyanakkor a gazdaságirányítási reform bevezetése és részben az ezzel is szorosan összefüggő közgazdászképzés korszerűsítésnek megindulása, jelentősen megnövekedett szakmai és egyben ideológiai-politikai követelményeket támaszt oktatóinkkal szemben.

Oktatóink eszmei-politikai arculata bizonyos ellentmondásaival együtt is, alapvetően pozitívnak és egységesnek, marxista—leninista alapon összeforrottnak mondható. Tanszemélyzetünk a marxizmus—leninizmus talaján áll, pártunk politikáját elfogadja és cselekvően támogatja.

Egyetemünkön **alapvető kérdés, hogy milyen a több mint 2000 főnyi hallgatóságunk eszmei-politikai arculata.** Egyetemi ifjúságunk sok szállal fonódik össze az egyetemen kívüli társadalmi környezettel, és ennek a környezetnek bonyolult és differenciált viszonyait nem kevésbé bonyolultan és differenciáltan tükrözi vissza. Az oktatói-nevelői munka hatására és a közgazdász pálya természetének megfelelően

hallgatóink általában konkrétan vetik fel és vizsgálják a társadalmi gyakorlat sok-sok kérdését. Ebből fakad hallgatóságunk egyik döntő és előnyös sajátossága, nevezetesen az, hogy saját szakmáján keresztül közvetlen kapcsolódása a társadalmi-politikai problémákhoz.

Hallgatóink túlnyomó többsége materialista világnézetű, a marxizmus—leninizmus talaján áll, őszinte híve szocialista rendszerünknek. Ezek a nagy többségre vonatkozó általános jellemzők persze fokozati eltérésekkel érvényesülnek. Egészen elenyésző azoknak a száma, akik kifejezetten idealista világnézetűek. Viszonylag jelentősebb az a rétege egyetemi ifjúságunknak, amely fogékonyságot mutat a különféle burzsoá és kispolgári eszmék, különösen a nyugati radikális, ultrabalos ifjúsági és társadalmi mozgalmak iránt. Ezen réteg különösen az elmúlt két évben aktivizálódott. Pártszervezetünk ezt nem ismerte fel kellő időben. Majd pedig meg kellett találnia először a felvetett ilyen kérdések vitáinak lebonyolítására a megfelelő formát.

Az idealista világnézetűek körében tovább csökkent a vallásosság, sokkal inkább az egzisztencializmus és a pozitivizmus jellemző. Természetesen hallgatóink körében még találkozhatunk hibás politikai felvetésekkel és állásfoglalásokkal. Az utóbbiak egy része életkori sajátosságokkal is magyarázható.

Hallgatóink nagyfokú érdeklődést mutatnak a különféle társadalmi-politikai problémák iránt.

A legutóbbi években különösen a szocialista és ezen belül az egyetemi demokrácia kérdései foglalkoztatták őket. E kérdéskomplexumban kialakított megítéléseik azonban gyakran hibákat és ellentmondásokat is tartalmaznak.

A szocialista demokráciát sok esetben a formák, a mechanizmusok számában és kapcsolatában mérik, s döntően a vélemény-nyilvánításra korlátozzák. Egyesek csak a közvetlen formákat tartják demokratikusnak, a közvetett formákat, vagyis a képviseleti, a választott szervek útján gyakorolt demokráciát — a manipulációk lehetőségére hivatkozva — kétkedéssel fogadják. Elég kevés szó esik az „alkotó" demokráciáról, a pozitív cselekvésről és ezzel összefüggésben a felelősségről.

Hallgatóink magatartásával és munkaerkölcsével azonban egészében elégedettek lehetünk.

Pártszervezetünk propaganda és agitációs munkájáról; a tájékoztatásról.

A párt előtt álló sokrétű ideológiai feladat megoldása nagyfokú aktivitást, rendszeres elméleti munkát, a marxista—leninista eszmék pártos képviseletét, a burzsoá és kispolgári nézetek elleni következetes harcot igényelt minden pártszervezettől. Egyetemünktől, s az egyetemi pártszervezettől e feladatok ha lehet,

(Folytatás a 2. oldalon)

Az Egyetemi Tanács üléséről...

Az Egyetemi Tanács 1970. október 5—6-án Siklóson tartotta ülését.

Az értekezlet célja elsősorban, a pécsi tagozattal kapcsolatos problémák megtárgyalása volt. Második napirendi pontként az egyetemen folyó tudományos kutatómunka került megvitatásra.

Dr. Szabó Kálmán rektor, tájékoztatta az Egyetemi Tanácsot, dr. Polinszky Károly, miniszterhelyettes egyetemi munkánkra vonatkozó elismerő leveléről. Majd az egyetemi Tanács megvitatta az 1970—1971-es tanév munkatervét. Ezt követően elfogadta az Egyetemi Tanács az informatika kutatócsoport munkaprogramját, melyet Kiss Imre elvtárs, a kutatócsoport vezetője terjesztett elő.

A tanács az Általános Kar dékánjának előterjesztése alapján, Mátyás Antal, egyetemi tanár tanszékvezetői megbízatására, az Elmélettörténeti tanszék vezetésére döntést hozott.

A Kereskedelmi Kar dékánja, a Kari Tanács javaslata alapján, előterjesztette a Nemzetközi kapcsolatok tanszék vezetésére, Halász József egyetemi docenst. Az Egyetemi Tanács a megbízatást elfogadta.

Befejezésül több egyéb ügyben hozott határozatot a tanács.

Pártértekezlet egyetemünkön

Berei Andor elnöki megnyitója. — Balról jobbra: Duschek Lajosné, Szántai Kálmán, Berei Andor és Kelen Béla

(Folytatás az 1. oldalról)

még fokozottabb erőfeszítéseket követelnek.

Azt ugyanis, hogy az egyetemi hallgatók százait szocialista szellemű, a kommunista személyiség főbb jellemzőivel rendelkező közgazdász szakemberekké képezzük.

A beszámolási időszakban megerősödtek külső kapcsolataink. Elsősorban kommunista oktatóink egyre növekvő mértékben vettek részt a különböző nem egyetemi, gyakran országos feladatok megoldásában. Az utóbbiak vonatkozásában külön is kiemelendő a gazdasági mechanizmus reformjáról szóló határozat előkészítésében és a Tudománypolitikai irányelvek kidolgozásában való közreműködés.

Politikai tevékenységünkön belül külön ki kell emelni azoknak az egyetemi méretű pártnapoknak a szervezését, amelyeknek keretében széles hallgatóság előtt az ország vezetői fejtették ki a párt álláspontját az éppen aktuális ideológiai-politikai kérdésekben.

A beszámolási időszakban, de különösen annak második felében, egyetemünk lapja, a KÖZGAZDÁSZ is egyre jobban betöltötte szerepét, s legtöbb esetben színvonalasan és változatos formákban foglalkozott elsősorban a hallgatókat érintő oktatási-nevelési problémákkal, valamint az ifjúsági mozgalom munkájával.

Tovább kell erősíteni a lapban a hallgatók tanulmányi munkájának elemzését, valamint a legjelentősebb — s az ifjúságot is érintő — párt és kormányhatározatokról az ifjúság körében folyó eszmecserék ismertetését és a pozitív közvélemény formálását.

...Meglevő nehézségeink, fogyatékosságaink, távolról sem kizárólag a nemzetközi helyzet, a nemzetközi kommunista mozgalomban kialakult vita megítélésével kapcsolatosak. Kétségtelen, hogy valóban rendkívül bonyolult, kellően nem tisztázott kérdésekről van szó, amelyek hatást gyakorolnak egyetemünk közvéleményére.

Bár ezen problémákkal visszatérően foglalkozunk, mégsem mondható, hogy agitációs tevékenységünk kívánt méretű offenzívában van.

Úgy véljük, hogy ennek azonban számos külső és belső oka is van. Ezúttal csak néhányat megemlítve: sajtónk gyakran marad adós bizonyos külpolitikai állásfoglalások magyarázatával, avagy bonyolult kérdésekben túlságosan tartózkodó és szűkszavú információkra szorítkozik. Oktatóink, hallgatóink igénylik a sokoldalú információt. Ha mi ezt nem nyújtjuk, akkor máshol keresik.

Propaganda és agitációs munkánk másik fogyatékossága — saját gyengeségünk: a jelenkori álmarxista, álbaloldali és revizionista iskolák nem megfelelő mélységű cáfolata, bírálata.

A népszerű tudományos-politikai irodalom, de tananyagaink is csak nagy általánosságban foglalkoznak e kérdésekkel. Mélyebben kellene elemeznünk az új-trockizmus, anarchizmus, baloldaliság gyökereit, enélkül agitációnk csak vagdalkozó védekezés lesz.

Propaganda és agitációs munkánknak ezeket a fogyatékosságait különösen hallgatóink, azoknak is legértékesebb politizáló része sínyli meg. Ezek egy része a marxizmus klasszikusai és a világpolitika eredményeit kommentáló újságjaink között nagy szakadékot érez.

Propaganda tevékenységünknek nem teljesen megoldott területe az oktatók ideológiai-politikai továbbképzése. Egyetemünkön évek óta az a helyzet, hogy a pártszervezet szervezett formában lényegében csak az alkalmazotti réteg ideológiai-politikai továbbképzésével foglalkozik, nevezetesen a pártoktatás keretében. A beszámolási időszakban pártoktatásunk nagyjából azonos szinten mozogva, erősen stagnált.

Pártszervezetünk tevékenysége az oktató-nevelő munka segítésében, különös tekintettel a képzési reformra. A beszámolási időszakban egyetemünkön az oktatómunka mind tartalmi, mind módszertani, szervezeti vonatkozásban lényeges változáson, előremutató fejlődésen ment keresztül. A változás úgyszólván minden téren az azt megelőző időszakhoz képest meggyorsult. Ez az élet — jelentős mértékben a gazdasági mechanizmus országos reformjára irányuló munkálatok — szükségszerű következménye és követelménye volt, amelyet az egyetem állami és pártvezetése idejében felismert.

A reform bevezetésének elkezdése óta az elmúlt két tanév igazolja, hogy időszerű és alapjában véve helyes volt a képzési rendszer olyan irányú továbbfejlesztése, amelyet magunk elé tűztünk.

A reform alapelveit a pártbizottság megtárgyalta s egyetértését nyilvánította. Ezt követően került sor azok további részletes vitáira a különböző párt és állami fórumokon, alapszervezeti taggyűléseken, pártcsoport értekezleteken, egyetemi tanácson, kibővített rektori tanácsüléseken, tanszékvezetői értekezleteken stb. E vitákban a pártszervezet különböző szinteken nagyon aktív és jótékony hatású szerepet töltött be, nem egy esetben kezdeményezett. Ezek a viták fontos mozzanatai voltak a közben kimunkálás alatt álló tantervek jó előkészítésének is.

Késnek a tananyagok, mely részint a tanszéki megterhelésekkel és a tanszékeken levő hiányosságokkal magyarázható, részint a jegyzetkiadás rendkívüli mértékű időigényével függ össze.

Több tanszékünk még mindig eléggé a szakjelleget tartja szem előtt és a szükségesnél kevesebb gondot fordít a tananyagok szakágazati jellegének erősítésére. Ez utóbbi pedig a szakágazatosítás következményeként magában rejti a szétforgácsoltság, illetve túlzott specializáltság veszélyét,

holott a szakágazatosításnak éppen a szakok közötti integrálódást kellene elősegítenie egy sor oktatási-képzési kérdésben.

Ez a probléma már több ízben eddig is fölmerült, de a kérdéssel kapcsolatos szemlélet megváltoztatásában számottevő előrelépés még nem tapasztalható. Enélkül pedig a képzéskorszerűsítésnek egy alapvető oldala (előnye) nem kerülhet előtérbe.

További komoly figyelmet érdemlő probléma, hogy mind a programok, mind az új, illetve korszerűsített tananyagok vitája és kidolgozása közben

nem kapott elég hangsúlyt az oktatási anyagok ideológiai-politikai nevelő hatásának fokozása. E tekintetben nem elégséges tanszéki pártcsoportjaink aktivitása sem!

Nem orientálják, mozgósítják, szervezik kellő intenzitással a tanszéki erőket általában a szakmai-ideológiai munka egységének erősítésére.

Az első évfolyamon alkalmazott ún. patronáló tanár és a felsőbb évfolyamokon a pártépítés segítségével foglalkozó tanári rendszer lényegében nem javította meg a hallgatók felé irányuló nevelő munkát. A hallgatókkal való nem elégséges foglalkozásnak és azok nem kellő megismerésének következménye, hogy pl. az I. évfolyam szakosításának előkészítésében néhány patronáló tanár kivételével nem tudták érdemben elősegíteni a szakosítás munkáját. A II. évfolyamon — ahol a szakágazatosítás előkészítése történik — különösen nagy probléma az, hogy általában nem működik olyan tanár, aki biztosítaná a szaktanszékek hallgatókkal való rendszeres kapcsolatát.

Párttagságunk nagy örömmel üdvözölte a KB tudománypolitikai irányelveit, nem utolsó sorban azért is, mert abban megfelelő helyet kapott az egyetemi kutatások fejlesztése.

Tanszékeink kutatómunkája az utóbbi években sokat fejlődött. Új tankönyvek megjelenésében, a tudományos publikációkban, a tudományos fokozatok megszerzésében (valamelyest nőtt összes oktatóink között a tudományos fokozattal rendelkezők aránya: 1966-ban 26%, 1970-ben 27% és jelentősen nőtt a tudományok doktora fokozatot elnyertek száma: a jelenleg nálunk állományban lévők közül 1966-ban 2 fő, 1970-ben 6 fő), a gyakorlattal kiépített és nemzetközi kapcsolatainkban egyaránt jelentős eredményeket értünk el. A beszámolási időszak nagy évfordulói tiszteletére rendezett tudományos ülésszakok referátumai is jól tükrözték, hogy egyetemünkön figyelemre méltó tudományos tevékenység folyik. Nem vagyunk lemaradva egyetlen más egyetemhez, sőt a főfoglalkozásként kutatással foglalkozó tudományos intézetekhez képest sem.

Egyetemünk helyesen választotta ki az alapvető fejlesztési irányokat a gazdaságpolitikai célok megalapozásának, a vállalati belső mechanizmus, a marketing és a munkagazdaságtani kutatásoknak az előtérbe helyezésével.

A fejlesztési irányok mind a gyakorlat igényével, mind a képzés-korszerűsítéssel összhangban állnak, illetve jól szolgálják azokat. Meg kell azonban még fokozatosan oldani e céloknak megfelelő tudományos kutató bázis megteremtését, illetőleg azt, hogy a megoldás érdekében a vázolt kutatási irányoknak megfelelően eddig létrehozott, tanszékektől független, önálló kutatócsoportok ésszerű és eredményes, a PB és ET együttes ülése határozatainak szellemében, koordinált együttműködésben tevékenykedhessenek.

Oktatóink a korábbi évekhez képest egyre fokozottabban kapcsolódnak be a felsőbb párt és állami szervek felkérésére, megbízása alapján időszerű gazdaságpolitikai közgazdasági kérdések vizsgálatába, kidolgozásába. A vállalati belső mechanizmus kutatásában egyetemünk máris jelentős eredményeket tud felmutatni. Egyetemünk vezető oktatói irányítása alatt működő munkacsoportok fontos vizsgálatokat végeztek és annak alapján fejlesztési javaslatokat dolgoztak ki. Több oktatónk a távlati fejlesztési bizottság tagja, még többen részt vesznek az egyes munkabizottságokban.

Az utóbbi időben több tanszéken javult a tudományos munka szervezése, eredményesen törekszenek arra, hogy a kutatás néhány témacsoport feldolgozására koncentrálódjék; növekedett a kollektív kutatások részaránya. Tanszékeink jelentős részénél azonban még mindig a kutatómunka egyéni formája áll előtérben. A tanszékek egy részénél — bizonyos határok között — ez indokolt is a sokirányú oktatási, tananyagfejlesztési feladatok miatt. Tanszékeink nagy része több tárgyat oktat, és esetenként egy-egy oktatóra több tárgy tananyagának kidolgozása, illetve továbbfejlesztése hárul.

A kutatómunka tanszéken belüli szervezésének további javítása szempontjából azt tartjuk a legfontosabbnak, hogy minden tanszéken kialakuljon olyan átfogó kutatási koncepció, amely meghatározza a tanszéki kutatás fő irányait, formáit, az egyéni és a kollektív munkák célszerű arányait és összekapcsolásuk módját.

A tudományos munka fejlődését egyetemünkön eléggé fékezi az is, hogy a legtöbb tanszéken a kutatómunka státus és pénzügyi feltételei kedvezőtlenek. Az oktatók túlnyomó többsége nem tudja munkaidejének egyharmadát kutatásra fordítani, legfeljebb szabadidejének egy részét fordíthatja erre. **A jelenlegi időszakban különösen fontosnak tartanánk az egyetemi oktatás és kutatás státus és pénzügyi feltételeinek további javítását.** Ezt nagyon indokolja a mechanizmus-reform és az egyetemi képzés-korszerűsítés, amely egyre nagyobb feladatokat ró oktatóinkra, kutatóinkra.

A párttagság szervezeti és cselekvési egysége. Párttagságunk nemcsak eszmei-po-

(Folytatás a 3. oldalon)

Részletek a kongresszusi irányelvek és a Szervezeti Szabályzat-tervezet vitáinak, tapasztalatainak összegezéséből

A MEGBESZÉLÉSEK, ÉRTEKEZLETEK, TAGGYŰLÉSEK is bizonyítják, hogy e dokumentumok előzetes megjelentetése rendkívül helyes, előrelátó intézkedés volt. A kommunisták, de a pártonkívüliek is bizonyítottnak látják, hogy a párt nemcsak elméletben, hanem gyakorlatban is érvényesíteni kívánja a demokratizmust, mely egyébként a dokumentumokan is világosan látható. Alapszervezeteink és ezen belül pártcsoportjaink gondoskodtak arról, hogy a pártonkívüliek észrevételei is helyet kapjanak a tárgyalásokon.

Párttagságunk egyöntetű véleménye szerint az Irányelvek mély politikai tartalommal lényegretörően, tömören és mértéktartóan értékelik az eddig elért eredményeket, vázolják az elkövetkező évek nagy és bonyolult feladatait. Ugyancsak egységes volt a tagság véleménye abban, hogy az Irányelvek megerősítik eddigi, helyesnek bizonyult pártpolitikánkat, összegezik azt az utat, melyet a IX. pártkongresszus által megszabott célkitűzések megvalósításában megtettünk, és ugyanakkor az elért eredmények mellett felvetik problémáinkat, hiányosságainkat is.

Párttagságunk a Szervezeti Szabályzat-tervezetet is mélyrehatóan elemezte. Egyetértés mutatkozott abban, hogy a Szervezeti Szabályzat alapvető módosítására nincs szükség. Indokolt viszont, hogy a társadalmi és a pártéletben bekövetkezett változások a Szervezeti Szabályzatban is megmutatkozzanak.

Elhangzottak olyan vélemények, miszerint egyes kérdésekben az Irányelvek túlságosan eredményrögzítők, nem orientálódnak eléggé, nem mozgósítanak kellően a fő feladatokra. Továbbá voltak olyan vélemények is, amelyek szerint bizonyos kérdésekben az állásfoglalásokat feloldja, vagy kikerüli. Összességében az a vélemény mutatkozik általánosnak, hogy miközben a párt mindennapi tevékenységében reálisan a tényleges problémáknak megfelelően koncentrálja az erőket és a figyelmet és színvonalasan választja meg a módszereket, ugyanakkor az Irányelvek az értékelést és a teendők súlyozását tekintve e színvonalat nem érik el. Különösen megmutatkozott ez az állásponton belső társadalmi-gazdasági életünkkel kapcsolatos fejezetben. Megjegyezni kívánjuk, hogy ha van is alapja a véleményeknek, a műfajjal szemben támasztható követelményeknek az Irányelvek alapjában véve megfelel és az elemzésigényt, mozgósító hatást inkább a X. kongresszussal szemben kell támasztanunk.

Különösen sok észrevétel hangzott el belső társadalmi-gazdasági életünkkel kapcsolatban. Párttagságunk úgy véli, hogy néhány gazdasági probléma megvitatása közvetlenül is elősegítheti a X. pártkongresszus eredményességét. Ugyanakkor e problémák az Irányelvekben nem kerülnek kellő mértékben reflektorfénybe. Miközben elismerik az Irányelvekben is rögzített eredményeket, széles körben hangoztatják azt a véleményt is, hogy a pártkongresszusnak az Irányelveken túl bírálni kell azokat a fogyatékosságokat, amelyet gazdasági életünk gyorsabb fejlődését fékezik.

AZ ORSZÁGGYŰLÉS ŐSZI ÜLÉSSZAKA gazdasági életünk néhány problémájával kapcsolatban, szükséges megjegyeznünk, hogy számos esetben választ adott azokra a kérdésekre, amelyeket kommunistáink az Irányelvek megvitatásával kapcsolatban vetettek fel. Fontosnak tartjuk azonban azt, hogy az Országgyűlésen elhangzott problémák közül további gazdasági fejlődésünket meghatározók kapjanak helyet a pártkongresszus dokumentumaiban is.

A TÁRSADALMI FEJLŐDÉS PERSPEKTÍVÁJÁNAK kérdését különösen fontosnak tartjuk. Csaknem minden pártalapszervezetben napirendre került a szocializmus teljes felépítésének kérdése. Az Irányelvek általában nem körvonalazzák kellőképpen a szocializmus építésének jelenlegi állását és nem tisztázzák (mégha ez célként nem is kerül meghatározásra) a szocializmus teljes felépítésének problémakörét. Helyes volna megállapítani, hogy a szocializmus teljes felépítése fogalmilag nem, vagy nem teljesen azonos egy meghatározott gazdasági fejlettséggel, életszínvonallal. Ezek igen fontos mutatók, de mellettük nem kevésbé fontos a szocialista társadalmi viszonyok fejlettsége a társadalom megbonthatatlan szilárdsága, a szocialista közmorál, aktivitás stb.

Fontosnak tartjuk, hogy ez a kongresszus is alaposan foglalkozzon a munkásosztály helyzetével. Nagy munkástömegek szakmai és különösen műveltségi színvonala nem kielégítő. Határozott lépésekre van szükség a munkásosztály politikai aktivitásának emelésében is. Ezzel összefüggésben ugyancsak sok megoldatlan problémát takar a parasztság politikai fejlődése és több helyet érdemelne az értelmiség és egyéb rétegek társadalmi helyzetének, ideológiai és politikai fejlődésének témaköre.

IDEOLÓGIAI- KULTURÁLIS ÉLETÜNKKEL párttagságunk több vonatkozásban — az Irányelvek erre vonatkozó megállapításainak egy részével. Úgy véljük, hogy az utóbbi időkben emellett a nemszocialista tendenciák is terjednek. Ennek oka nemcsak külső hatásokban, kispolgári hajlamban keresendő, hanem abban is, hogy nem folytatunk ellene mindenkor kielégítő harcot. Szükség van rá, hogy pártunk az ideológiai életben is még hatékonyabban és következetesebben lépjen fel. Pontosan meg kell jelölni, hogy az ideológiai és kultúrális életünkben milyen hibákat lát a párt, mi a fő veszély, ami ellen küzdeni kell és milyen alapvető kérdések várnak megoldásra.

A kongresszuson mélyrehatóan kell elemezni kultúrpolitikánkat, a tömegkommunikációs szervek pártirányítását és nem utolsó sorban nagy szükség van az oktatásügy helyzetének részletes vizsgálatára. A KB tudománypolitikai irányelvekről szóló határozatának következetes végrehajtása indokolja, hogy a kongresszuson több szó essék a képzés-korszerűsítésről, a tudományos kutatómunka helyzetéről és az egyes oktatási intézmények — ezen belül az egyetemek — feladatairól, illetve e feladatok teljesítésének feltételeiről.

AZ IFJÚSÁG NEVELÉSÉNEK KÉRDÉSE az oktatással kapcsolatban kapott hangsúlyt a viták során. Viszonylag jelentős azoknak a száma, akik szerint a KISZ országosan nem töltötte be hivatását, ennél általánosabb az a vélemény, mely szerint bár a KISZ munkája lassú javulást mutat, az Irányelvek e munka megítélésekor kissé szépíti a helyzetet. E vélemények szerint pedig — érthetően — még nem sikerülhetett következetesen érvényt szerezni a párt ifjúság-politikával kapcsolatos határozatának.

A PÁRT HELYZETE ÉS HELYE TÁRSADALMUNKBAN. Összességében a pártélet elemzésével foglalkozó rész egyetértésre talált, ennek ellenére sokan foglalkoztak a párt vezető szerepének és tömegbefolyásának néhány, a gyakorlatban jelentkező problémájával. Indokoltak az olyan észrevételek, hogy a párt szerepének érvényesülése különösen az alsóbb szinteken nem eléggé tisztázott. Szükség lenne arra, hogy pontosabban meghatározzák az állami és pártszervezetek viszonyát.

Párttagságunk a kongresszustól is a kritikai szellem erősítését várja. A párt vezető szerepének növelése érdekében szükségesnek tartjuk, a párttagság mind nagyobb tömegeinek bevonását a mindennapi pártmunkába, helyeseljük és fontosnak tartjuk, hogy az Irányelvekben is rögzítésre kerül a közösségért önzetlenül dolgozó emberek munkájának megbecsülése és azt várjuk a kongresszustól, hogy e rövid megállapításokat alaposabban elemezve biztosítsa a hibák következetesebb feltárását, a párt ideológiai munkájának tökéletesítését és a kétfrontos ideológiai harc fokozását.

A SZERVEZETI SZABÁLYZAT — TERVEZET VITÁJA ugyancsak az egész párttagság közös ügye volt. A lefolytatott viták és a megtett javaslatok azt mutatják, hogy kommunistáink a korábbiaknál alaposabban megismerkedtek a Szervezeti Szabályzattal, s emellett kifejezésre jutott az a követelmény is, hogy a Szervezeti Szabályzat a párt törvénye, amely kötelező minden pártszervezet, minden párttag számára.

Párttagságunk állásfoglalása egységes abban a tekintetben, hogy a Szervezeti Szabályzat módosítása a párttagsággal szemben támasztott követelmények növelését, illetően indokolt és helyes. Ugyancsak egyetértés van abban is, hogy a módosítások szervezetileg is biztosítják a pártdemokrácia szélesítését, a kollektíva ellenőrzésének javítását.

A FELVÉTELI KORHATÁR LESZÁLLÍTÁSA. A korhatár leszállítását viszonylag széles körben ellenzik. Elsősorban a hallgatói pártcsoportokban hangzottak el ilyen észrevételek. Különböző érvekkel — a fiatalok érettségének vitatásával, a párt felhígulásával, a középiskolai politikai munka gyengeségével — próbálják indokolni véleményüket. Ugyanakkor azonban a párttagság döntő többsége helyesli a korhatár leszállítását. Az emellett felhozott érvek közül a leggyakoribbak az ifjúság politikai fejlettségével kapcsolatosak. Azzal is joggal érvelnek, hogy a fiatalok legjobbjai problémáikkal, sürgető tenniakarásukkal éppen a pártban, a párton belül dolgozhatnak a legjobban. A pártélet mindenképpen jó hatású a fiatalokra, fegyelmével, komolyságával, s ugyanakkor a KISZ-munka éppen azáltal javul, hogy több fiatal párttag végezheti, akiket a párt nevel, s akik a párt eszméit közvetítik.

AZ AJÁNLÓK FELELŐSSÉGE, ugyancsak számos vita forrása volt. Többen úgy vélik, hogy az ajánlások alapossága csökken, ha hiányzik a kétéves ismeretség. Mások éppen az ajánlások felelősségének megnövekedését várják. Általánosan hangsúlyt kapott, hogy nem az a fontos, hogy mennyi időn keresztül ismeri egymást az ajánló és az ajánlott, hanem az, hogy az ajánló mennyire igényes és mennyire veszi figyelembe a párttaggal szemben támasztott követelményeket, amelyek éppen a Szervezeti Szabályzat módosításával összefüggésben körvonalazottabbak, határozottabbak. Konkrét javaslatok is hangzottak el, amelyek a Szervezeti Szabályzatban rögzíteni kívánják az ajánlók felelősségének fokozását...

Pártértekezlet egyetemünkön

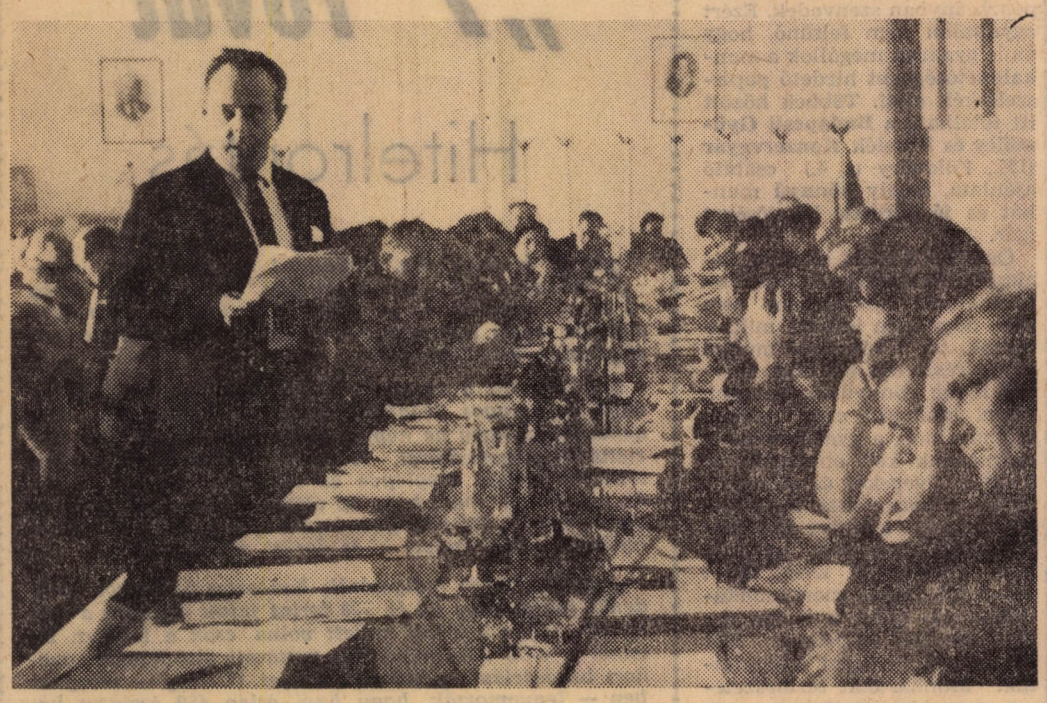

Kovács Géza hozzászólását élénk érdeklődés kísérte. — A fotókat: Kálmán Dezső készítette

(Folytatás a 2. oldalról)

litikai, hanem szervezeti és cselekvési tekintetben is — alapvetően — egységes. A politikai tevékenység a párt különböző szerveiben (pártcsoport, alapszervezet, pártbizottság, végrehajtó bizottság) és a különböző tömegszervezetekben lényegében összehangolt volt. A pártszervezet munkájában és működésében a demokratikus centralizmus érvényesült. Törekedtünk arra, hogy minden párttagnak megfelelő áttekintés legyen mind az időszerű nemzetközi, belpolitikai és szakmai kérdésekről.

Párttagjaink aktivitása, részvétele a pártmunkában egyenetlen volt.

Míg a párttagság egy része igen aktívan, áldozatkészen tevékenykedett, addig egy másik részénél (oktatóknál, nem oktatóknál és hallgatóknál egyaránt) tapasztalható kényelmesség, felszínesség, nem kellő igényesség a munkában, elsősorban a — már említett — politikai nevelő tevékenységben való részvételnél.

Mindez nem mond ellent annak — bár nehezítette —, hogy a legfontosabb politikai és szakmai feladatok megoldásához biztosítani tudtuk az egyetem kommunistái nagy többségének időben együttműködését, egységes cselekvését. Általában jó volt az együttműködés a pártonkívüliekkel.

A pártszervezeten belüli légkör lényegében minden szinten jó, az egyetemi munka egészére kedvező. Helyenként azonban tapasztalni lehet az őszinteség, a nyíltság hiányát és azt, hogy a kritika inkább „kifelé" irányul, mint saját belső életünkre. Az egyetemi politikai és szakmai munka bírálata sokszor általános, a felmerülő ideológiai-politikai nézetekre való reagálás pedig nem elég gyors, konzekvens és mély.

... Ezek után részletesen elemezte a beszámoló a pártépítést, a tagfelvételt, továbbá az alapszervezetek vezetőségeinek és pártcsoportjainak tevékenységét s a pártbizottság és a végrehajtó bizottság tagjainak munkáját. Megvizsgálta, taglalta a KISZ-életet, tevékenységet, majd rátért az e téren mutatkozó feladatokra.

— A KISZ-szervezet munkájával, az egyetemi ifjúsággal való foglalkozás a pártalapszervezetek vezetőségei, oktatói és hallgatói pártcsoportjai és tagsága mindennapi munkájának szerves része kell, hogy legyen. Az egyes KISZ-alapszervezetek és kari pártalapszervezetek, illetőleg tanszéki pártcsoportok kerüljenek közvetlen kapcsolatba egymással, hogy így is bővítsük a politikai-nevelő munka körét és segítséget kapjunk a pártépítéshez.

— A KISZ egyetemi szervezetének nagyobb gondot kell fordítania saját belső szervezeti fegyelmének erősítésére, a választott KISZ-vezetőségek rendszeres beszámoltatására, munkájuk koordinálására, ellenőrzésére. Ennek érdekében:

fokozni kell a szervezet kommunista jellegét, ennek megfelelően felül kell vizsgálni agitációs és propaganda tevékenységét, annak tartalmi, személyi, technikai vonatkozásait; az egészséges politikai légkör továbbfejlesztése mellett nagyobb gondot kell fordítania az egyénekre ható politikai meggyőzés módszereinek kimunkálására.

Segíteni kell az oktatási reform szellemének megfelelő tanulási módszerek kialakítását, a szakmai-tanulmányi és a TDK munkát.

Ahhoz, hogy az új és egyre növekvő követelményeknek KISZ-vezetőink még inkább eleget tudjanak tenni, és a KISZ-vezetők munkáját hatékonyabbá, felelősségteljesebbé tegyük, meg kell kezdeni az évközi rendszeres vezetőképzést.

Az ún. másodlagos közösségeket hatékonyabban kell felhasználni a politikai-nevelő munka megjavítására, a tömegpolitikai tevékenység erősítésére.

Ezért elsősorban a kollégiumi közösségeket a mozgalmi munka bázisává kell fejleszteni,

a kollégiumadta politikai és nevelési lehetőségek mind jobb kihasználásával.

A szocialista demokrácia bizonyos fokon korábban is érvényesült egyetemünkön, mind az egyes szerveken belül, mind az egyes szervek között. Továbblépés történt azonban abban, hogy nőtt a karok, a tanszékek és az ún. kollektív testületek (tanácsok) szerepe. A testületek tagjainak egy részét választjuk. Nőtt a szakszervezet és a KISZ-szervezet jogköre és szerepe. Mindezek nemcsak új, demokratikus formákat jelentettek (bár egyelőre még főként ezt), hanem azok tartalmának fejlődését is, noha a fő tennivalók itt még előttünk állnak.

Az egyik ilyen alapvető kérdés a demokratizmus szocialista jellegének egységes értelmezése.

Egyik fő problémánk e kérdés körül jelentkezett. Az egyik oldalon áll az a vélemény, hogy a politikai nevelőmunka, a társadalmi munka megbecsülése, elismerése, sőt a pártszervezet szerepe is csökken egyetemünkön. Ha ez nem is mondható ki kategórikusan, az mindenképpen kívánatos, hogy a pártszervezet szerepe növekedjék a jövőben.

Ezzel szemben van olyan álláspont, miszerint a pártszervezet ne foglalkozzon „állami" ügyekkel, csupán egy szűkebb értelemben vett társadalompolitikai nevelőtevékenységet fejtsen ki. Az egyetemi demokratizmus egyik szerve legyen, ne tartson igényt arra, hogy az egyetemi állami vezetés döntéseire nagyobb befolyást gyakoroljon, mint a többi szervezet.

Aligha kétséges, hogy a megfelelő színvonalú politikai tevékenység (vagy annak hiánya) is meg kell, hogy kapja az egyetemen az eddiginél következetesebben a megfelelő elismerést (illetve elmarasztalást). El kell érnünk ugyanis, hogy pártmunkát, társadalmi megbizatást a jelenleginél többen és igényesebben, színvonalasabban vállaljanak és végezzenek.

Ez nevelési célok elérésén túl elengedhetetlenül szükséges az egyetemi szakmai-tudományos munka fejlődéséhez is.

A szocialista demokratizmus magasabb fokára való lépés mindenekelőtt aktívabb pártélet és társadalmi-közéleti tevékenységet, a pártmunka eszmei-politikai tartalmának, valamint a pártdemokráciának magasabb színvonalát követeli meg. Ezért teljesen jogos az igény arra, hogy a pártvezetés minden szintjén az állásfoglalás politikai kérdésekben, összegyetemi, kari stb. feladatokban és döntésekben világosabb, határozottabb legyen.

... A pártbizottság abból indult ki, hogy az állami vezetőkkel való együttműködése során egyidejűleg biztosítani kell, hogy azokban a kérdésekben, amelyek az egyetem szakmai-politikai helyzetére, fejlődésére jelentős hatást gyakorolnak, kifejthesse véleményét s igényli ennek mérlegelését az állami vezetőktől,

miközben az állami vezetők egyszemélyes felelősségét sem sérti meg, feladatokat tőlük nem vesz át.

★

Beszámolónk nem léphetett fel azzal az igénnyel, hogy pártéletünk minden egyes területéről részletes elemzést adjon. Négy éves közös munkánk sokoldalúbb és alaposabb értékelését pártszervezetünk legmagasabb vezetőtestülete, a Pártértekezlet végezheti el. Arra törekedtünk, hogy a vitához indítást nyújtsunk, beszámolva egyben a pártbizottság tevékenységének legfontosabb területeiről is.

Pártbizottság

★

Titkos szavazással a Pártbizottság tagjaivá választották: **Bedő Gyula, Berei Andor, Berend T. Iván, Besenyei Lajos, Bikics István, Dobrovits Iván, Erdei György, Falusné Szikra Katalin, Fábián András, Forgács Tibor, Gondi József, Gyenge Erzsébet, Gyuró László, Huszár Ernő, Kiss Artúr, Kolarik Amália, Kovács Géza, Kreskay Ferenc, Megyeri Endre, Németh Miklós, Poller Imre, Selmeci Lajos, Sütő Ottó, Szabó Kálmán, Szabados Anna, Szarvas László, Szántai Kálmán, Szuhai Miklós, Varga Sándor, Vági Ferenc, Vámosi Sándor elvtársakat.**

★

A Párt-végrehajtóbizottság titkárává ismét **Szántai Kálmán** elvtársat, tagjaivá: **Besenyei Lajos, Gondi József, Poller Imre, Selmeci Lajos, Vági Ferenc, Vámosi Sándor** elvtársakat választották. A funkciók elosztása később történik.

★

A kerületi pártértekezletre küldötteknek választották: **Bedő Gyula, Erdei György, Fábián András, Forgács Tibor, Szabó Kálmán, Szántai Kálmán, Szuhay Miklós, Vámosi Sándor elvtársakat.**

Vitatkozó egyetértés

Tizenheten szóltak hozzá a mindenki által elismert és jónak tartott beszámolókhoz. A már előzetesen kézhez kapott anyagokról — tüzetes áttanulmányozásra így jutott idő — ha summáznánk és a hozzászólások lényegét elemeznénk, paradoxonnak ható következtetésre jutnánk: „vitatkozó egyetértés!"

Ők tizenheten, több mint 300 kommunista és több mint kétezer pártonkívüli fiatal, KISZ-es, oktató és dolgozó megbízottaiként az elmúlt négy év ismeretében bizonyították, hogy szó sincs paradoxonról, csak dialektikáról. Az eredményeket ismertették, az ellentéteket tárták fel, és bíráltak, tettek javaslatokat: a munka megjavítására.

Valóban igaz, s vitatkozni nem is lehet azon, amit Kelen Béla mondott hozzászólásában: — Hogy a X. kongresszusra már a VII., VIII., IX. kongresszus alatt és óta készülünk. A X. kongresszus irányelvei és a szervezeti szabályzat tervezete csak egyike azon dokumentumoknak, melyek már a régiekkel — „együtt a többi alapdokumentumokkal" — azokkal, amelyeket az élet, a munka igazolt —, vitatnak meg majd a kongresszuson, hogy mi a teendő!?? Ne menjünk távolabb, valóban ilyenek a gazdasági mechanizmus bevezetéséről, az ifjúságról és a nőkről, a szocialista demokráciáról szóló határozatok. Vagy már részben megvalósultak, vagy még csak a kezdeti lépéseket tesszük.

Teszi az egész ország. És ezzel mindenki egyetért...

Eleven, sokszor éles volt a vita abban a kérdésben, hogy egyetemünk fiataljainak nevelésében megtettünk-e minden tőlünk telhetőt. Nagy Sándor, Kende István, Németh Miklós, Fábián András többek között annak a véleményüknek adtak kifejezést, hogy az ifjúságra való ráhatás sokirányú kell hogy legyen. Offenzívan kell szembeszállni egyesek „ultrabalos" és „jobbos" megnyilvánulásaival. Offenzívan, vitatkozva, bizonyítva eszmeileg-ideológiailag győzzük meg őket, és ha a KISZ egyetemünkön belül ilyen lendülettel és eredményesen folytatja munkáját, mint ahogy az utóbbi egy-másfél évben tette, nem nélkülözve a párttagok segítségét, aktivizálni tudja a még jelentős számú közömbös fiatalt. A közömbösség a legrettenetesebb, s légüres teret nem hagyhatunk, hiszen végső soron ilyen nincs is. Az ifjúság életében a közöny — retrográd jelenség.

Fábián András a KISZ nevében több segítséget kért a kommunistáktól, hisz most lépésről lépésre a „kis csoportok" foglalkozásaihoz, „minél több egyszerű KISZ-tag munkáját igénylik". És ez a kommunista tanárok rendszeres nevelőmunkája nélkül nem megy!

Örömmel hallotta mindenki, hogy milyen jó kezdeti eredmények születtek Salgótarjánban, ahol az ország minden részéből — 200 munkás-paraszt szülő III. gimnazista, technikumos gyereke — vett részt egyhetes, egyetemünk életét, a felvételi anyagát: pg., történelem és matematika — ismertető táborozáson. És ezt tavasszal újból megismétlik! (Ha 200-ból csak a negyed része áll majd helyt sikeresen a jövő ősszel a felvételin, igencsak megemelkedik a munkás-paraszt fiatalok aránya elsőéveseink között! És nyáron már jön az új harmadikosok — új turnusa!) Ehhez azonban pénz és egyéb segítség is kell, mind a Művelődésügyi Minisztériumtól, mind az egyetemünktől.

Németh György és Szirmai Katalin nem halkan, hanem „fennhangon" sikraszálltak. Szinte tétellé fogalmazták a TÁRSADALMI MUNKA szükségességét, azt, hogy sem kommunista, sem KISZ-es meg nem lehet a közügyekért való ilyen „kiállás" nélkül, mert semmit sem ér az olyan „társadalmi munka", amit valakire rátukmálnak. A társadalmi munka olyan, mint a fény, a levegő — nélkülük — nem megy, kommunista nem élhet!

Akadtak a hozzászólók közül olyanok, akik úgy vélték, hogy a közösségi munkára való nevelésbe beletartozik mindazoknak a megkeresése, akikre számítani lehet..., és kikre nem lehet? A közöny is feloldható, csak szívósság és jó módszer kell hozzá.

Németh Miklós jogos bírálatot intézett a hallgatói pártcsoportok fiataljai nevében azokhoz a felnőttekhez, akik „öregek módjára" és nem a kommunistáktól elvárt példamutatással dolgoznak. Joggal kevesellte, hogy kevés tanár vesz részt a KISZ rendezvényein, a klubban lezajló Fórum-vitákon. Pedig ott jócskán van politikai kérdés! Szóvá tette, hogy a párttaggyűléseken is sokszor passzívan hallgatnak, hogy nemegyszer van kritikai véleményük az oktatási munkáról — de csak a folyosón.

Kéri őket, „fiatalodjanak meg", mint ahogy ne engedjék elöregedni a fiatal tanársegédeket sem. Ne engedjék se ők, se a KISZ! Tőlük különösen el lehet várni — a közéleti tevékenységet.

Erdei Mihályné, Józsa Ödön elvtársak frissebb, elevenebb munkát, gyorsabb reagálást várnak a pártbizottság munkájában. Józsa Ödön kevésnek találta a beszámolóban az alapszervezetek és a pártcsoportok munkájáról szóló elemzést. A pártmunka tartalma nagyrészt függ a határozatok pontos végrehajtásától — mondotta. Eddig, véleménye szerint, a határozatok végrehajtása, ellenőrzése nem volt rendszeres.

Kovács Géza és Megyeri Endre különösen frappánsan indokolták meg a szakmai teendőket, és e véleményüket erőteljesen megtámogatta tanszékeik kommunista és nem kommunista tanárainak eddig végzett eredményes munkája. Mind az oktatói, mind a szakmai, akár az egyetemi, akár a kifelé mutatkozó tudományos munka — mérhető eredménye. A gazdasági mechanizmus fölvetett problémáinak megoldásához egyetemünk oktatói a maguk obulusaival hozzájárulnak! És hogy a hallgatók a studiumokban minél inkább felvértezetten és tudományos munka iránti igényük növekedésével együtt várják azt, hogy a speciális szaktárgyak oktatásában is jelen legyen a marxista—leninista ideológia...

... Tizenheten szóltak hozzá — de jóval több mint kétezer ember nevében beszéltek, s fogadták el a beszámolót, az előterjesztéseket.

Kincses György

Egy könyvről

A napokban jelent meg a Kossuth könyvkiadó gondozásában Dr. Jávorka Edit „Életszínvonal a mai társadalomban" c. könyve.

A szerző amellett, hogy tudományos megközelítéssel vizsgálja az életszínvonal sokrétű és szerteágazó kérdéseit, könnyed, olvasmányos stílusával azok számára is érthetővé teszi a bonyolult összefüggéseket, akik nem foglalkoznak hivatásszerűen közgazdasági kérdésekkel.

A társadalmi-gazdasági haladás eredményességét az emberek jórészt azon mérik le, hogyan tudják kielégíteni szükségleteiket, milyenek az életkörülményeik. Ezért az életszínvonallal kapcsolatos kérdések nemcsak a politikai, gazdasági vezetőket, a szakembereket érdeklik, hanem valamennyi állampolgárt is.

E könyv az utóbbi időben a figyelem középpontjába került kérdésekben nyújt hasznos ismeretanyagot azok számára, akik érdeklődnek az életszínvonallal összefüggő kérdések iránt és segítséget azok számára, akiknek feladatuk az életszínvonal-politika formálása.

A szerző széleskörű kutatómunka és irodalom feldolgozása alapján ismerteti és elemzi az életszínvonal fogalmával kapcsolatos elméleteket, vizsgálja az életszínvonalat alkotó komponenseket. Foglalkozik az életszínvonal mérési módszereinek korlátaival, rámutat a számbavétel és a nemzetközi összehasonlítás viszonylagosságára. Sokoldalúan elemzi az iparilag fejlett társadalmak életszínvonalával összefüggő problémákat, és ezen belül különösen a hazánkban végbemenő fejlődést boncolgatja. Az eddigi elemzések alapján körvonalazza az életszínvonal-politika távlati feladatait.

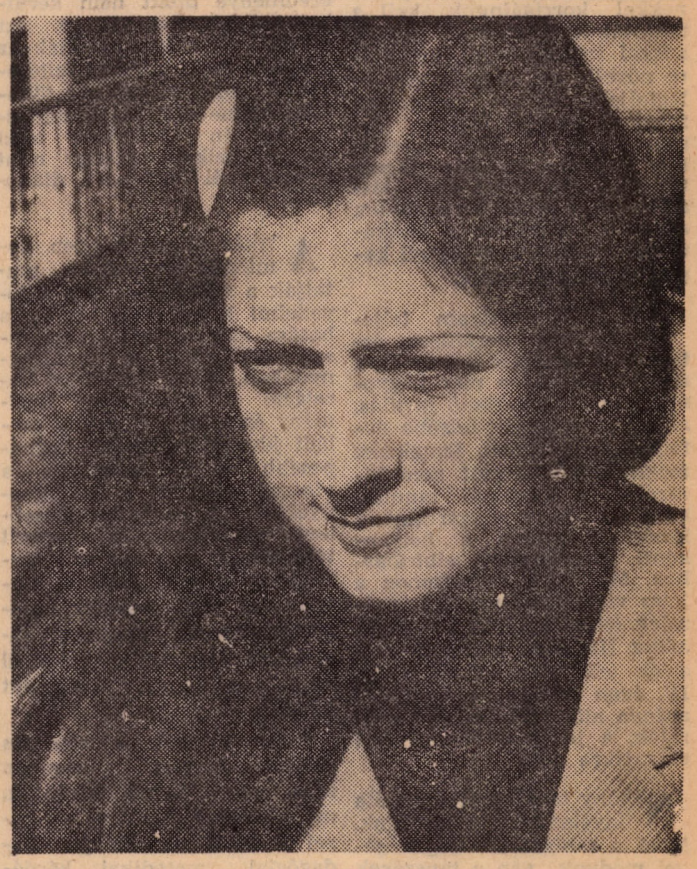

ŐSZI VEROFÉNYBEN

Programozott vizsgaértékelés

A fél évfolyam megbukott – Hajtás az ösztöndíjért
A legjobb: az V. évfolyam

Szeptember közepén jelent meg egy vaskos könyv, 106 lapjának mindegyikén egy-egy értékes táblázat. Címe: **Kimutatások az 1969/70. tanév II. félévi vizsgaeredményekről és a vizsgát tett hallgatók létszámmegoszlásáról.** Az egyetemek között egyedülálló munka számítóközpontunkban készült; **dr. Párizs Lajos** szervező és **Könyves Tóth Kálmán,** valamint **Malyáta Dezső** programozó munkájának köszönhető. E kimutatások érdeme, hogy nemcsak az előző szemeszterek vizsgaeredményeivel való összehasonlítást teszik lehetővé, hanem számtalan összefüggésre világítanak rá, elősegítve a mélyrehatóbb okkeresést. **A kötet elmélyültebb tanulmányozása módot ad például a tanszéki munka számszerű eredmények alapján történő, objektív értékelésére, a hallgatók tanulmányi magatartásának differenciált elemzésére stb.**

A kínálkozó lehetőségek közül csupán néhányat ragadunk ki, de reméljük, enynyi is elég arra, hogy hallgatóinkat a „keményebb" tantárgyak fokozott tanulására ösztönözzük, valamint az oktatók, dékánok, tanszékvezetők figyelmét a kimutatásokban rejlő tendenciákra irányítsuk.

A második félévi vizsgaeredmények évfolyamok szerinti bontása feltűnő különbséget mutat a IV—V. évfolyam, valamint az I—II. évfolyam között.

Az 1969/70. tanév vizsgaeredményei

Évfolyam	Tanulmányi eredmény I. félév	Tanulmányi eredmény II. félév
I.	3,18	3,13
II.	3,33	3,45
III.	3,54	3,78
IV.	3,94	4,01
V.	4,50	4,56
Összesen:	3,49	3,53

Az V. évesek kiemelkedően magas (4,56) átlaga kevés számú és szinte kizárólag szaktárgyukból tett vizsgákra vezethető vissza, továbbá a tervező-elemző, illetve tanárszakok hallgatóinak egyetemi tanulmányaik idején tapasztalható kiemelkedően jó vizsgaeredményeire. E szakokon hagyományosan sikerrel oldják meg a szaktárgyak oktatásának és számonkérésének összhangját.

Az elsősök alacsony tanulmányi átlagában minden valószínűség szerint szerepet játszanak a középiskolai tanulás-számadás módszereiről az egyetemi szintre való áttérés nehézségei, valamint a reform során megnövelt követelmények. **E tényezők hatásának feltárását azonban lehetetlenné teszik a tárgyaik közötti követelményszintek eltéréséből adódó torzítások.** Az I. és II. évfolyamot elválasztó különbség **(0,32)** első számú — és a vizsgaeredmények alapján kizárólagos — oka a matematika (analízis) vizsga eredménye, amely **2,45** volt, továbbá a gazdaságföldrajz **(2,85),** és az általános statisztika **(3,04).** (Az említett három tantárgynál az elégtelen vizsgákat nem vettük figyelembe, erre a későbbiekben kerül sor, amikor egyes tantárgyakat külön is vizsgálunk.) Itt csupán utalnánk arra, hogy a vizsgaismétlések magas aránya az I. évfolyamon azt jelenti, hogy elsőseink több mint felének eggyel szaporodott a félévi vizsgaszáma. Nem csupán arról van tehát szó, hogy az elégtelenekkel korrigálnunk kell a kimutatott eredményt, hanem sokkal inkább arról, mennyire növeli ez meg az egy — legfeljebb két — tantárgyra fordított tanulás idejét; természetesen a többi kárára. **Egy elégtelen vizsga a sikeres ismétlés után tehát csak látszólag nem került be az index átlagába, valójában a hallgató egész félévi munkájáról kapott összképet rontja.**

Bár az öt évfolyam teljesítménye korántsem értékelhető egységes szempontok szerint, feltűnő a már hagyományosnak tekinthető javulás, ahogy a hallgatók felsőbb évfolyamra kerülnek. Ennek oka megítélésünk szerint nem kizárólag a növekvő tanulási kedvben és vizsgarutinban kereshető, hanem a helyenkénti **„liberálisabb"** elbírálásban. Míg az I. évfolyamon a jeles vizsgák aránya 9,9 százalék (elégtelen 13,3 százalék), addig III. éven már 27,3 százalék (elégtelen 4,7 százalék), IV. éven pedig az elégtelenek aránya alig több, mint 1 százalék, a jeleseké viszont 35,8 százalékra nőtt.

Néhány tantárgyat évek óta figyelemmel kísérünk. Most a táblázatok segítségével módunk van a tanszékek tényleges vizsgaértékelését követni, tehát az adott elégtelen osztályzatokat is beszámítani. Kezdjük a már említett I. évfolyam **analízis vizsgájával,** melynek tényleges átlaga **1,92** volt. Ez azt jelenti, hogy 42,5 százalékuk egyszer elégtelent kapott, vagyis **amíg 17 tárgyból 264 hallgatónak kellett újra vizsgáznia, addig a 18-ból (analízis) 384 hallgatónak. Jelest 24-en kaptak, míg a többi tárgyból összesen 459-en.**

Ugyanakkor az évfolyam kiemelkedő fontosságú — és nem könnyű — tantárgyának, a politikai gazdaságtannak eredménye **3,00** lett.

A gazdaságföldrajz **(2,69),** és az általános statisztika **(2,84)** szintén erősen az évfolyamátlag alatt maradnak. Ugyanakkor e tárgyak igen kevés jeles vizsgát produkáltak; a gazdaságföldrajz különösen. Nem tekinthetjük feladatunknak, hogy az okkeresést elvégezzük — ez az egyes tanszékekre vár —, azonban nyilvánvaló, hogy **az évek óta rendszeresen produkált hasonló rossz érdemjegyekért a hallgatók ilyen nagy tömegét nem lehet felelőssé tenni.** Látszólag ellentmondás viszont, hogy felsőbb éveseknél a matematika valamelyik ágát szakosításban tanulók igen jól vizsgáztak. A tanszék — a jelek szerint — a tömeges méretű oktatás feladatát nem tudja ellátni, nem nyújt általános matematikai műveltséget.

Az évfolyamonkénti „legjobb" és „legrosszabb" tantárgyak további ismertetésére nem térhetünk ki bővebben, mert alaposabb tájékozódás hiányában az eredményeket nem tudjuk kommentálni.

A kötetből levonható következtetésekhez még csupán egyetlen gondolattal szeretnénk hozzájárulni. A hallgatók rétegek szerinti vizsgálatának egyik lehetséges — véleményünk szerint döntő fontosságú — variánsa a lakhely, illetve jövedelmi kategória és a tanulmányi eredmények összevetése.

Nappali tagozatos hallgatók II. félévi tanulmányi eredménye jövedelemkategóriák és lakhely szerinti bontásban

Jövedelmi kategória	Fő	Átlag-eredmény
I.	270	3,61
II.	440	3,63
III.	381	3,57
IV.	344	3,61
V.	536	3,53
Állami eltartottak, külföldiek	87	3,40

Lakhely	Fő	Átlag-eredmény
Budapesten szülőknél	1006	3,59
Albérlő	116	3,16
Vidékről bejáró	58	3,50
Kollégista	824	3,63
Egyéb	54	3,44
Összesen:	2058	3,53

Mindkét tényező hatása egyértelműen érezhető a tanulmányi munkán. Meglepő a kollégisták kiugróan jó tanulásának számszerű bizonyítéka. Ebben feltétlenül szerepe van az együttélés inspiráló hatásának, a kollégiumi tagság számára előírt kötelező tanulmányi minimumnak stb. Az albérlők eredménye könnyen magyarázható, hiszen nagy részük rossz tanulmányi eredménye miatt nem kerülhet kollégiumba, viszont ezt az eredményt konzerválják az albérleti rossz tanulási feltételek. A vidékről bejárók többletterhelése első megközelítésre szintén érthetővé teszi eredményeiket; csakúgy mint a szülőknél lakó pesti diákokét.

A lakás mindenképpen domináns tényező — mutatják a számok —, míg a jövedelmi kategóriába tartozás hatása már kevésbé pregnánsan tükröződik a tanulmányokban. Mégis felfedhető koreláció a tanulmányi eredmény és az egy főre jutó családi jövedelem között. Legnépesebb az V. kategória, a vizsgaátlagok itt a legalacsonyabbak. A kapcsolat élesebben mutatkozik a kiemelt tárgyaknál, amelyek az ösztöndíjak megállapításánál fontosak, az első, második kategóriába tartozó, alacsony jövedelmű családok gyerekeinél különösen nagy hangsúlyt kapnak.

Folytathatnánk e vázlatos gondolatfelvetést, azonban most csak jelezni kívántuk, mi mindenre alkalmas a közel 70 tábla adattömege. Pedagógiai, metodikai kérdések, a hallgatói teljesítmények értékeléséhez szolgálhat új kiinduló alappal, s reméljük, számtalan hasznos ötlet inspirálója lesz tanáraink, hallgatóink részéről egyaránt.

KÉKESI KATALIN

Becsapottan

Azzal kezdeném, hogy magam is, mint annyi sorstársam az egyetemen állandó pénzhiányban szenvedek. Ezért egyáltalán nem feltűnő, hogy én is gyakran megállok a munkalehetőségeket hirdető papírszeletkék előtt. Többek között itt található **a Budapesti Gyümölcs és Főzelék Konzervgyár** (IX., Földváry u. 4.) csábító ajánlata, amely **könnyű** munkát és **jó kereseti** lehetőséget ígér.

Ösztöndíjfizetés előtt a Kinizsiből jó néhányan szerencsét próbáltunk. Mondanom sem kell, hogy nem lettünk milliomosok, sőt a végzendő munka egyes részleteit tekintve naivság lenne könnyűnek nevezni, mivel szalagról csak elvben csomagolnak, a gyakorlatban a dolgozónak kell emelgetni az 5 kg-os üvegeket és cipelni a 20 kg-os kartonokat. De a körülményeket tekintve ez a legkevesebb. Gondolom ugyanis, hogy a Gyü. Fő. KGY. azért keres dolgozókat, mert munkaerőhiányal küzd, a tervet pedig szeretné teljesíteni. Hát ezt egyáltalán nem tapasztaltuk. Munkaruhát természetesen nem biztosítottak — egy kötényen kívül —, mert ilyen rövid időre az teljesen felesleges. Mi sem igen törődtünk ilyen csekélységgel. Dolgozni akartunk és lehetőleg minél többet keresni, nem pedig üdülni a rohadt szilva szagától terhes levegőben.

Ment is a munka (a reggeli csípős levegőn maximális sebességgel igyekeztünk mozogni), amíg az árut szállító munkás — ki tudja miért — meg nem sértődött, és másfél órán át nem volt hajlandó árut hozni. A csoportvezetőhöz fordultunk segítségért, mire ő: „Engem nem érdekel az egész". Valószínű ő nem teljesítménybérben dolgozott.

Ígéretet kaptunk, hogyha vasárnap kimegyünk dolgozni, akkor duplán fognak fizetni. A vállalatok valóban kötelesek a vasárnap végzett munkáért a rendes munkabéren felül annak 50 százalékát kifizetni, akár szerződött, akár alkalmi munkáról van szó.

A Gyü. Fő. KGY. — miért is tenne így — utólag téves tájékoztatásra hivatkozva a vasárnapi munkát is szimplán fizette ki. A tájékoztatás valóban téves volt, amennyiben dupla fizetésről szólt. De az ott dolgozók még az 50 százalékot sem kapták meg!

Nem tudom miért és menynyiben volt érdeke a vállalatnak, hogy becsapja azt a húszegynéhány embert, akik amilyen lelkesen kivonultak dolgozni, olyan rossz szájízzel vették tudomásul a tényeket, megfogadván, hogy soha többet az üzem környékére sem mennek, de még másokat is lebeszélnek.

Talán ez az ún. antireklám?! Lehet. De, hogy a vállalatnak egyáltalán nem használt azt garantálom.

Tóth Ilona
ipar II/3

Hát ez milyen újság? (Foto: Bajusz)

„7" rovat

Hitelrontás

Jogok és felelősség. Hallatlan! Mi, világosan megmondtuk neki is, egyáltalán nem látjuk, hogy rá lenne szorulva, és ne vegye el a lehetőséget mások elől! És mégis lesorolták —, hát akkor mi értelme van egyáltalán véleményezni?

Igy dohogott a tavalyi I./18. alapszervezet néhány tagja, és haragos beadványt intézett az általános kar dékánjához, hogy ne hagyja jóvá egyik volt társuk szociális átkategorizálását, II-esből az I-esbe. Ám az ösztöndíj bizottság meglepve és sértetten reagált: hiszen ők azt kapták meg, hogy az alapszervezet támogatja az illető kérését. Itt vált gyanússá a dolog, és az eseményeket visszapergetve, ki is derült, mi történt.

A szóban forgó hallgatóról; Keresztes Lászlóról, mindenki tudta, hogy jól él. 798 forint jutott egy főre a családban, tehát 2 forint kellett volna csak a III-hoz. De ennél is jobb körülményeket mutatott öltözködése, gyakori bevásárlásai, pénzküldeményei. (Utólag — mérgükben — lenyomozták, hogy havi átlag 450 forintot kapott postán a társadalmi ösztöndíján felül.) Igy az alapszervezet hosszas vita után kereken azt mondta, hogy nem látja indokoltnak a lesorolást. Hozzátették, hogy azért társuk érvei, amelyekkel kérését alátámasztja, nem jelentéktelenek, és az objektivitás kedvéért ezeket is az ÖB tudomására kell hozni.

Az érintett megtehette volna, hogy külön kérvényt mellékel, és leírja érveit. Ő azonban inkább „elvett" a KISZ-bizottságon egy üres lapot, amely a KISZ-véleményezésre szolgál... S a hátlapjára, ahol az alapszervezet döntésének indoklása szerepel, beírta saját indokait a lesorolás támogatására. Ezt odavitte az alapszervezet titkárához, és aláíratta vele. A titkár nem figyelt fel arra, hogy a nyomtatvány célja kizárólag az alapszervezeti vélemény rögzítése, és amit ő aláírt, az pont ellenkezője — az alapszervezet döntésének. Illetve elintézettnek vélte a dolgot egy utóirat odabiggyesztésével. Ez azonban nem azt tartalmazta, hogy „a fenti érvek nyomósak, de mi így sem javasoljuk", hanem, hogy „fenntartásokkal javasoljuk", ami messze nem ugyanaz. Ráadásul azt sem vette észre a titkár, hogy Keresztes a lap első oldalát úgy töltötte ki, hogy az alapszervezet ellenszavazat nélkül átsorolását támogatta! Ugyanezt a lapot aláírta egy jegyzőkönyvvezető is, aki pedig egy ujjal se nyúlt a laphoz, nem hogy vezette volna, és szintén nem nézte meg, mit ír alá.

Így kerülhetett az ált. kari ÖB elé teljesen hamis formában az alapszervezet véleménye, és mivel egy félreértés folytán az alapszervezet megbízottja nem jelent meg az ÖB előtt, az érintett pedig résen volt, és sürgősen fellépett alapszervezete és önmaga képviselőjeként, az ÖB teljes jóhiszeműséggel és érthető módon jóváhagyta a kérést.

Ami az illetőt magát illeti, nem sok szót érdemel. Havi 50 forintért rimánkodni, hivatkozni arra, hogy az apja rongyos ruhában jár, (ami a körülmények ismeretében enyhén szólva nem valószínű), saját ügyének kedvezőtlen döntése után leszavazni összes társa jogos kérését, majd virágot vinni az alapszervezet ált. karra küldött megbízottjának, meghamisítani az ösztöndíjlapot, kihasználni titkára könnyelműségét, bemenni az ÖB-ülésre azzal, hogy őt delegálták —, nos, minderre nem lehet mást mondani, mint azt, hogy jellemtelenség. Ezt most már ő is látja, és azt mondja, hogy a becsület fontosabb. Remélhetőleg, komolyan gondolja, különösen, mert az ügy kipattanása előtti alapszervezeti vezetőségi taggá választották, bár megnyilatkozásaiból nem ez derül ki.

A volt alapszervezeti titkár részéről szándékosságról, rosszindulatról nem volt szó. De felületes és felelőtlen volt, amikor azt az okmánynak számító lapot félig meg sem nézve, pontatlanul és félreérthetően fogalmazott lábjegyzettel írta alá. Ráadásul aláírta az alapszervezet mérges beadványát is, amelyben csodálkozik a lesoroláson, pedig tudnia kellett, hogy az részben jogosulatlan bírálatot tartalmaz. Ha szól, sok kellemetlenségtől kímélhette volna meg a beadvány aláíróit, az azt támogató KISZ-vezetőket. Igen sokat beszélünk a vezetők felelősségéről. Örülünk annak, ha egy alapszervezet elvi alapon és határozottan foglal állást, mert ide szeretnénk eljuttatni minden alapszervet. Igen súlyos dolog, ha valaki lehetőséget teremt ilyen félreinformálásra, még ha rövid időn belül is kellett megoldania, az egész véleményezést.

Folyik a KISZ-fegyelmi. A volt titkár már megkapta írásbeli figyelmeztetését, a „főszereplő" ügyében is hamarosan döntés születik. Emellett a dékán elvtárs most már valóban felül szándékozik vizsgálni az ÖB lejjebbsoroló határozatát, és esetleg — lévén, csak két forint hija a 800-nak —, még feljebb is sorolja a III. kategóriába.

Ez az eset persze nem tipikus. Az ÖB-k az alapszervezetek jelentős részével elégedettek voltak, és ilyesmi sehol másutt nem fordult elő. Mégis tanulságos az eset. Mutatja, hogy ha aláírunk valamit, akkor felelősséget kell vállalnunk érte. És, hogy a jegyzőkönyvvezető tényleg vezesse a jegyzőkönyvet, pontosan rögzítse a kollektív döntést. Kiderül az is, hogy az alapszervezeti megbízottaknak nem szabadna ukkmukkfukk átruházgatniuk megbízatásukat, mert így hiába adják le a neveket, az ÖB nem tudja ellenőrizni, ki a tényleges küldött, és hisz mindenkinek, mivel nincs alapja a hitetlenkedésre.

Jogok és felelősség — ezt írtam írásom élére. Komoly jogokkal rendelkezünk, fontos dolgokban mondhat véleményt a KISZ-alapszervezet. De ha van valaki, aki ezt nem veszi komolyan és ilyen eseteket okoz, hitelünket rontja: még, ha csak egyedi esetként is fordul ilyesmi elő. És ez az igazi felelősség!

Domány András

ÚJ LEHETŐSÉGEK

Indul a TDK

Egyetemünkön a TDK-mozgalom komoly hagyományokkal rendelkezik. Tavalyi tanévben az Országos Tudományos Diákköri Konferencián egyetemünk hallgatói hatvan dolgozattal vettek részt. A legsikeresebb dolgozatok közül hatot, egy reprezentatív kiállítású tanulmánygyűjteményben egyetemünk még ez év őszén megjelentet. Vajon az idei tanévben folytatódik-e a frontáttörés a TDK-mozgalom területén? Beszélgető partnereink **Móczár József**, a Népgazdaság tervezés tanszék tanársegéde, egyetemi TDK-felelős és **Forgács Csaba**, az Agrárgazdasági tanszék gyakornoka, KISZ VB tanulmányi felelőse.

— Úgy érezzük, az oktatási reform egyik fontos célkitűzése, az önálló kutatás szerepének növelése az idei tanévben is jótékonyan hat a TDK-mozgalomra.

A tanszékek által meghirdetett témákat októberben nyilvánosságra hozzuk.

A témák megválasztásánál érvényesülnek a szakágazatosított képzés követelményei.

— *Az elsősök bekapcsolására milyen lehetőségek lesznek?*

— A tavalyi Lenin-olvasókör gondolatának sikerén felbátorodva szeretnénk az első évfolyam érdeklődő hallgatói számára az önálló kutatómunka lehetőségeinek keretet biztosítani. Olyan témákat írunk ki, amelyek még nem igényelnek alaposabb közgazdasági felkészülést. Itt elsősorban még a gimnáziumban megszerzett ismeretanyagra építenénk. A témák elemző megközelítése helyett a leíró, szintetizáló jelleg dominálna.

Az I. évfolyamon készített TDK-dolgozatok eredményhirdetésére a Ráday utcai Földes Ferenc kollégiumban kerül sor: és az első három helyezett az egyetemi TDK ülésszakán is előadásra kerül.

— *A tanszékek részéről a TDK dolgozatok készítői milyen segítségre támaszkodhatnak?*

— Minden tanszéken van TDK-felelős. Az ő feladata a dolgozatok várható számának felmérése, a dolgozatok készítői és az illetékes szakemberek közötti kapcsolatok segítése.

— *Szakszeminárium és TDK? Egyesek szerint itt bizonyos elkerülendő párhuzamosságok mutatkoznak.*

— Véleményünk szerint itt semmiféle negatív párhuzamosság nincs. Szakdolgozat készítésének elsődleges előmozdítója a szakszemináriumi foglalkozás.

Az önálló közgazdasági elemző munka bizonyítéka a szakdolgozat. Természetes, hogy a téma kifejtése közben a hallgató számos olyan problémával találkozik, amelynek részletesebb megmagyarázása nem fér bele a szakdolgozat keretébe. Az ilyen problémák megválaszolására kitűnő lehetőség a TDK.

Az előbbi gondolatmenet érvényes megfordítva is: valakit érdekel egy bizonyos téma, TDK-dolgozatban megpróbálja egyes részeit kidolgozni, tapasztalatait és ismereteit bővítve, témáját a szakdolgozatban így már sokkal avatottabban fejti ki.

— *Mit tesz a KISZ-szervezet a TDK-mozgalom elősegítésére?*

— Meg kell mondanunk, hogy az elmúlt időszakban a KISZ nem használta ki ezen a területen rejlő lehetőségeket. A jövőre nézve célul tűzzük ki, hogy a TDK-t szélesebb alapokra helyezzük. Ennek fontos feltétele, hogy a TDK-val kapcsolatos munkálatok elvégzésére egy jól működő, hatékony szervezetet hozzunk létre. Ebben a szervezetben a tanulmányi felelősök vesznek részt, az alapszervektől a KISZ VB-ig beszárólag.

A tanulmányi felelősök feladata kétirányú. Egyrészt a hozzájuk tartozó hallgatók között a TDK-munka népszerűsítése. Másrészt pedig a TDK-val kapcsolatos konkrét munkák elvégzése.

A legutóbbi KISZ VB ülésen már felhívtuk a kari titkárok figyelmét, hogy fokozottabb figyelmet szenteljenek karukon a TDK-mozgalomnak. A sikeresebb munkavégzés érdekében a közeljövőben összehívjuk a tanulmányi felelősöket, hogy tájékoztassuk őket a TDK-val kapcsolatos tennivalókról.

KÉSEDI FERENC

A tanszéki TDK-felelősök névsora:

Gazdaságföldrajz: Kolarik Amália,
Gazdaságtörténet: Buza János,
Politikai gazdaságtan: Szabó Katalin,
Népgazdaság-tervezés: Móczár József,
Filozófia: Gondi József,
Tudományos szocializmus: Léhner Péter,
Pénzügy: Bánfy Tamás,
Vilgazd.: Palánkai Tibor,
Belker.: Kolacsek András,
Számvitel: Páli László,
Nyelvi tanszék: Suara Róbert,
Agrár tanszék: Róbor László.
Matematika tanszék: Meszéna György és Bikics Istvánné,
Közlekedés tanszék: Kovács Ferenc.
Ipargazdasági tanszék: Antoniewicz Flórián, Szanyi Jenő,
Külker. tanszék:
Üzemszervezés: Mészáros Tamás,
Szociológia: Andics Jenő,
Munkatudományi tanszék: Kővári György,
Marketing kutatócsoport: Kandikó József.

A rossz idő sem rontotta el

ELŐZMÉNY: A MÚLT ÉVBEN AZ ÁLTALÁNOS KAR csapata nyerte a polkviz versenyt.

Jutalom: Egynapos visegrádi hajókirándulás.

Meghívottak: Az általános kar hallgatói és még sokan a többi karokról is.

Lehettünk vagy nyolcvanan. Nem csoda, hogy szétszóródva a 300 személyes hajón azt a látszatot keltettük, hogy üres.

8 óra után néhány perccel felbúgott a hajókürt és megkezdődött a hajóút. A zenekar hangolni kezdett. Többen gyanakodva méregették. Az Optimus a klubban játszik és a róla hallott hírek eléggé vegyesek. A fiúkat most mindenesetre elfoglalta a hideg és a szerelés. Muris volt, ahogy körmükre huhogtak közben és topogtak. Aztán felhangzott az első szám, s a zenére egyre többen jöttek fel a hajó belsejéből.

És közben az általános kari vezetőség folytatta mesterkedéseit az időjárás ellen. 8 fordulós szellemi és ügyességi vetélkedőt forraltak a hideg megfékezésére.

A játékos verseny első négy fordulóját még Visegrádig lebonyolította Szlávik Jancsi, mint játékvezető — a zsüri segítségével. A komoly kérdések mozgásba hozták ugyan a versenyzők agysejtjeit, de a válaszok egyelőre még nem veszélyeztették a pol-kviz csapatunk babérjait. A citromevési versenyben a gyorsaság döntött. Kinek sikerül előbb elfogyasztania a citromot héjastul? Komoly tréningnek bizonyult a menza, ahol két előadás szünetében hallatlan gyorsaságra lehet szert tenni. A biztatás hangorkánja elfojtotta a hajómotor zaját. Egyszer csak mindenki felhördült. Az egyik versenyző utcahosszal elhúzott a többiek előtt, amidőn az egész citromot eltüntette. A többiek az első harapásoknál tartottak. A versenyző egészben próbálta lenyelni az akadályt. Nem sikerült — utolsó lett.

VISEGRÁDON ELŐKERÜL A FOCI és hamarosan egy pálya is. Megrendeztük a kispályás labdarúgó-bajnokságot. Földre kerültek a zakók, pulóverek, sőt a nadrágok is. Ez utóbbi elsősorban a hideg miatt járt nagy sikerrel a lányok körében.

Mez nem volt a csapatok megkülönböztetésére, de volt ötlet. Pirosak a szürkék ellen (elnevezés a ruhák alapján). Súlyosak (másszóval kövérek) a soványak ellen. S mint ahogy az lenni szokott, a papírforma most sem érvényesült. A kövérek csapata várakozáson felül szerepelt. A döntő gól egy szép fejesből született. Sokak szerint a raffinált csúsztatott fejesgól Uwe Seelerre emlékeztetett. Bár mások rosszindulatúan a véletlennek tulajdonították.

A hajó fél háromkor indult vissza. Miközben a zenekar és a kis helyen szorongó táncolók ismét nyarat varázsoltak a hajóra — kisütött a nap is.

A vetélkedő második része következett. Az élen ismét szoros lett a mezőny. A döntőnek igérkező szám: a kötélhúzás. Az első helyre esélyes csapatot a nehezek csapatának is nevezhetnénk. A csapat slágere Szirmai Péter volt, aki állandóan szerepelt. Közvetítésével nagyobb közönségsikert aratott, mint ragyogó erőnlétével. A papírforma most is érvényesült.

AZSÜRI AZONBAN MAXIMÁLISRA CSIHOLTA az izgalmat. Bejelentette, hogy az utolsó versenyszámban közel annyi pontot lehet összeszedni, mint az eddigiekben összesen.

Ismert emberek életrajzának egyvelegét olvasta fel Szlávik Jancsi. Ebből kellett felismerni a személyeket. Sokáig úgy látszott, hiába a nagy várakozás. A pillanatnyilag I. helyezett csapat magabiztosan várta az eredményhirdetést.

A zsürinek azonban nagyon megtetszett a verseny legsikeresebb száma. Szellemi kötélhúzás kezdődött a zsüri tagjai között. Majd újra eredményt hirdettek. Nem, nem doppingolásról volt szó. Egyszerű számtani hiba. A helyes számítás szerint az eddigi III. helyezett csapat az első, a II. és a III. helyezettnek kihirdetett csapatnak pedig azonos lett a pontszáma. Tizenegyesrúgásra nincs lehetőség! Megosztoztak az egy üveg szíverősítőn!

Megérkeztünk. Kiszállásnál többektől hallottam, hogy nagyon jó volt és hogy ezt nem remélték.

AKKOR MÉGIS: MIÉRT VAN AZ, hogy egy kirándulásra 300-an mehetnének és csak 80-an mentek el? A kirándulást mi csináljuk magunknak és mi tesszük jóvá, vagy rosszá. De hogy valamilyenné tehessük, ahhoz el kell menni!

A kar ezt a kirándulást nyerte. Talán nem túlzás, ha azt mondom, hogy kemény munka eredménye volt. Munkánk gyümölcsét nem élvezzük és nem értékeljük?!

Veres Pál—Pettendi Ferenc

Mit visz a víz?... (Bajusz Károly felvétele)

Meglepődtem...

Enyhe kifejezéssel élve, meglepődtem Kékesi Katalin „rossz szagú pénzről" írt cikkét olvasva. Jómagam a hódmezővásárhelyi árvízi építőtáborban vettem részt, tehát nem olyan helyen, ahol házak, falvak dőltek romba. Nem hatott ránk közvetlenül ez a megdöbbentő élmény, mégsem vártunk a biztatásra, mégsem éreztük magunkat tehetetlennek, amikor —, ha jól emlékszem, három rászoruló kivételével —, a tábor valamennyi lakója felajánlotta keresetét az árvízkárosultak javára. Mindannyiunknak, sőt, az ország valamennyi lakosának rendelkezésére állt az árvizkárosultak csekkszámlája. Hozzátenném még, hogy táborunk vezetőségét inkább a közösségi élet hozta létre, nem pedig hivatalos kinevezés.

Szerintem, ilyen rendkívüli helyzetben az érthető szervezési hibákat jó értelemben vett öntevékenységgel kell áthidalnunk, nem szabad elhagyni magunkat. Akinek azonban ilyen (és egyéb) kézenfekvő megoldás mellett is zsebében ragadt a pénz, annál — ez többünk véleménye —, csak büdösödjön minél jobban!

Balázs Ágnes, IV. p. ü.

..., avagy nézőpontok

Vége az évnek; úgy-ahogy túl van az ember a vizsgákon. A nyál is összefutott a számban, amikor arra gondoltam, hogy no most kidobálhatom az év papírkacatjait. Jegyzeteket, puskákat; nevezetes mozijegyeket, bevásárlási listát... Minő nagy ijedelem kellett ahhoz, hogy az ember pici papírokra egymás alá srájbolja a buza, kukorica, kávé világtermelését — vagy ahhoz, hogy egy levélhez öt piszkozat készüljön.

Szóval repülnek sorban, szép egyetértésben egymás mellett. Egy-két jegyzetlap viszont megmaradt. Csak úgy vegyesen, „ceruzával írt sorok". Szánva egyenesen az örökkévalóságnak. Most ősszel újra elővettem...

Statek vizsgára készültünk. Első évfolyam második félév; általános statisztika. Valahol annál a rendkívül lélekemelő bizonyításnál jártunk, hogy az átlag kisebb, mint a maximum, viszont legalább egy „a"-nyival nagyobb a minimumnál. Noná, ez egy átlagtól elvárható.

Két alapos szippantás után az x-edik cigarettából, barátom eképp summázta a fejezetet: „Az a lényeg, hogy nem a statisztika van a statisztikáért, hanem fordítva."

Öröm mel vettük tudomásul, hogy a jobb kiválogatódás érdekében a felvételinél pályaalkalmassági vizsga is van. Öröm azért is, mert nekünk még nem volt. Ha netalán a jövőben helyesírási vizsgák is lennének, úgy ajánlom erre a másikat. Erre azt hiszem, alapos okom van az egyik ismerős lány elbeszélése alapján.

— Azzal a krapekkal ez volt az első „kulturális programunk". A Vörösmarty moziba mentünk; persze késtünk vagy tíz percet. A bejáratnál — még a pénztár felé sem fordultunk — elénk toppan egy „kissrác". Felnéz a krapekomra, s azt mondja: „Erre akartok jegyet kapni? Hisz már nyitás után elkapkodták mind... De van nekem éppen kettő. Tizes darabja...

Csak bent vettük észre, hogy négyötvenes jegyek. Később, amikor hozzászokott szemünk a sötéthez, akkor láttuk, hogy a mozi szinte üres, csupán a négyötvenes sorok vannak dugig. Aztán a film vége felé, az előttünk levő sorban egy csaj odafordult a szomszédjához: Te mond már, ti is a kis sráctól vettétek a jegyet?

A saját jegyzetfüzetünk sokszor izgalmasabb, mint egy keresztrejtvény. Pláne, ha az ember nem tudja egészen megfejteni; pedig sejti, hogy fontos. Íme egy oldal. Biztosan van benne logikai összefüggés. Ha más nem, a dolgok logikája.

„Elhagyott. Olyan vagyok, mint a kapitalizmusban a munkásosztály. Kétszeresen szabad. Személyében is és termelőeszközeitől is."

„Nem használt ingóságunk még nem biztos, hogy elveszett."

(Egy telefonszám. Utána: tej 3,60)

„Vasúti jegy Bp—Plesivec. Kedvezményes plusz biztosítás. A legolcsóbb kell."

„Egy jó Kinizsi többet ér egy rossz menyasszonynál. (Népszabi)

„Csütörtökön, 16-án kell felvételiznünk, rendbehozni vagy lezárni."

„Bűnt mi se' buzdít jobban, mint a kegyelem." (Shakespeare)

„... és biztos az, hogy a Sanyié az a gyerek akiért fizet."

„Hétfőn ösztöndíj."

Kihelyezett tagozatunkon, a Pipában bizony igen különös szemináriumok vannak. Sokszor érdekesek, sokszor szomorúak. Van amikor mixelve. Egy krigli sörbe bújva az ember egyszercsak azon kapja magát, hogy akaratlanul is — lop. Meglop véletlenül egy beszélgetést.

Szakállas viccek valóságban való ismétlését, vagy inkább üzleti tárgyalást. Borostás arcu negyvenes férfitársához:

— ... és én nem tudok semmit elérni. Az asszony mindig agyonbeszéli a társaságot. Nézd öregem, te minden tyukocskának utánaszaladsz... hm, nehéz... öregem, kezdj el neki udvarolni...

— ... ja de barátom, már ne haragudj, én hápogó kacsákkal nem foglalkozom... — Sörrel nem szoktak koccintani. Azután egy kis köztük beállt csend után — ki tudja mire fel összekoccan két söröskorsó.

A mindenben valamiféle közöset kereső ember sokszor „félte" vagy félti a számokat. Tíz alma, tíz toll, tíz strandpapucs hordoz valamiféle különöset. Tíz. A kibernetika félelmetes dolog lehet, de azt hiszem, az alapja igen egyszerű. A maga számára mindent leinformálhatóvá tett, mindenek között megteremtette a legdemokratikusabb kapcsolatot. Létrehozta a kibernetikai egységet.

A járda szélén három nő állt. Már éppen tavaszodott, tehát a téli álmokat levetett szemeknek „most aztán mini igazán a mini".

Mit is mondjak, három grácia, három csupa-csoda? Igazán a legcsuhásabb fantáziának és szemnek is egy szolid vélemény csupán, hogy — minden kilátszott.

Ahogy mentem és balról néztem őket, szembe jött egy hajlotthátú öregasszony, majd' bokáig érő, csatosöves kopott barna kabátban. Ő jobbra — felfelé tekeredett fejjel nézte őket. Elhaladtunk egymás mellett. Én balra hátra tekeredve, ő jobbra hátra tekeredve nézett. Egyszer csak összeakadt a tekintetünk. Mint a villám fordultunk sarkon, s hagyva a remekműbe épült élő alkotmányokat egymás szemébe néztünk. Ő az elszörnyedés, megbotránkozás — de talán valami titkos megértés jeleként szétnyílt ujjakkal az arca elé kapta a kezét, hirtelen — úgy az ujjai közül végigsandított magán. Aztán ismét rám nézett. És akkor ott az utcán, farkasszemet nézve egymással kirobbant mindkettőnkből a nevetés.

Rajtakaptuk egymást. Abszolute más-más szemszögből néztük, és más-más ok miatt öntötte el a homlokunkat egy kis plusz nedvesség.

... és ott az utcán valamiféle kibernetikai egység mégis volt bennünk.

Ő tödéves hidro-biológus barátom lement az egyik faluba egy hétre, hogy szakdolgozatához a környező holtág vizét vizsgálja. Egy idős nénikéhez szállásolta be magát. Egy délután lerándultam én is. A kialakult jó viszonyt a nagy tál túrós... bizonyította. A néni járt-kelt körülöttünk, egyszercsak megszólalt: „A biológus úr biztosan igen ért hozzá, ugyan szedje már le a fejét annak a három nyavalyás csirkének".

Engem is kifaggatott, hogy mi vagyok. Miután mondtam, hogy egy alig közgazdász hallgató, egy darabig nem tudott hova tenni. Aztán jövőbe nézően úgy oda vetette: „Hát ha sokat fog ide járni, a gazdász elvtársat bekommendálhatom itten az állattenyésztésbe...

KONCZ GÁBOR

...Miegymás

A „Körös”-ön vagyunk. Hideg van, zsúfoltság, zene nincs stb.

Aztán Bethlendiné elvtársnőtől a következőket hallom:

— ...Azt mondják, ez a legjobb hajó...

—

Az egyik csoporthoz odajött egy idősebb tengerész. Szerényen közölte, hogy ő a magyar Villon. Ennek bizonyítására át is adott egy verset: „Női keblek a villamoson”. Kezdtük elhinni...

Miután elmesélte életét, s elmondta, hogy még csak négy gyerektartást fizet, teljesen meggyőzött mindenkit. Van tehát már magyar Villon is.

—

Az úton magasszintű szórakozás folyt:

— Mi az: kicsi, fekete, föld alatt mozog és berreg?

— ??

— Vakond motorozik.

— Mi az: kicsi, fekete, föld alatt van, és csíkos?

— ??

— Rab giliszta.

—

Visszafelé. A hajó otthagy a parton jópár embert. Csodálkozva látom, hogy a jelenlevő dékánunk, csak áll és elmélyülve nézi a partot.

— Miért nem csinál a Gondi valamit? — kérdeztem egy felsőbbévestől.

— Mit akarsz? Ő egy filozófus...!

—

Matematika-előadás.

— ...Jelöljék ezt a halmazt nagy E-vel... De nem azért, mert Erzsébetnek hívnak!

—

További példák matematikából.

A húszéves dolgozó beletartozik a 25 éven aluliak halmazába... és örül, hogy nem múlt el 25 éves.

— Komplementer, komplementere maga a halmaz. Hát nem nagyszerű szórakozás ez? — kérdezi a tanárnő.

Jó matematika előadásra járni. Mindenhol csak azt halljuk: „Maguk ezt még nem érthetik” stb., stb. Csak matekon jegyzi meg az előadó: „Maguk tényleg nagyon intelligens társaság”. Csak azt nem tudom, hogy ilyenkor miért nevetünk...?

—

„Időszerű közgazdasági kérdések” az elsőéveseknek.

A mellettem ülő srác az előadás közepe tájt hirtelen megszólal:

— Jó étvágyat!

— Kösz — mondja az előttünk ülő lány...

S ezután már ketten esznek.

—

Kollégiumi gyűlés:

Egy leányzó feláll és méltatlankodva közli:

— Már nem merek mosakodni sem, mert a fiúk állandóan lesnek.

A fiúk nevetnek.

—

Megkérdezik tőlem (természetesen egy lány):

— Te voltál katona?

— Nem.

— Gondoltam.

— Miből?

— Úgy nézel ki.

— Hm...

KŐ

GŐZGÁZ GERZSON jelenti

Hát itt vagyok megint.

Először arról szólok, amiről már egyszer írtam itt, de megvallom őszintén, most sem teszem ezt több reménnyel. A táblákról van szó. Azokról a szép nagy, zöld vagy fekete deszkákról, amikre mások írni szoktak. Csak úgy. Hogy krétát vesznek a kezükbe, ráhelyezik a táblára, minek következtében a táblán fehér nyom marad. Másutt. Nálunk nem. Nálunk először egy szivaccsal vagy a táblát, vagy a krétát jól be kell vizezni. Aki ennél szabatosabb használati utasítást akar, annak idézem egyik tanárunkat: „Bal kéz szivacs, jobb kéz kréta, kéz és pofa együtt jár.” A szomorú csak az, hogy erről már írtam idén januárban... Persze nem táblára, mert oda már akkor sem lehetett...

Más. Volt már e hasábokon elég szó a menzáról. Most hadd írjak valami jót is. A múltkor két órakor még ötféle ételből lehetett választani. Hát igen, valahogy így képzeljük mi is. Viszont... Most kevesebb a frissensült.

Még mindig menza. Valaki, aki szeret játszani, krétával kente be az asztalok peremét, minek következtében a nadrágomon mindig fehér csíkok maradnak. Lassan akár zebrának is felléphetnék. Akárki csinálta, ügyes húzás volt... Most már csak le kellene valahogy mosni az asztalokat. Meg a csíkokat a nadrágomról. De addig is, viszlát a Gólyabálon!

Majdnem kötelező!...

GÓLYABÁL-HÉ

Hát tessék, tessék Urak és szép Leányok! Lehet, hát lehet! Sőt, nemcsak lehet, de majdnem kötelező is. Eljönni a Gólyabálra. Mely most, október 17-én, szombaton este 9-től, reggel 5-ig párhuzamos a Dunával. Folyik. Az egyetem közismert és közkedvelt helyiségeiben és mellékhelyiségeiben. De menjünk sorjába.

A klubban a Klub-trió, az aulában a Forgószél, ízé Bóra, nem, Tornádó, az sem... Cyklon... Ez az, szóval a Cyklon, éjfél után pedig a Neoton, míg a menzán (flancosabbak szerint „étteremben”) népi zenekar húzza, fújja, veri és pengeti az úri közönségnek.

De ez mind semmi. Éjfélkor a szeretett I. előadóban Kabaré. A legjobb vicceket honunk szépreményű ifjúságának összeválogatta a színjátszóknak közreadta, a B. H. T.-trió. A kacagtató poénokat Kandikó „művész úr” vezetésével, a helybéli teátrális társulat adja elő a leendő közgazdász társadalom gyönyörűségére. A műsorban — gólyaavatás. Meg majdnem mindig sötét.

És most méltóztassanak figyelni, következik az attrakció. A „GÓLYAHÍR”. Négy oldalon viccek, humor, karikatúra, képregény, fotók, és mindez csak egy forintért.

Hát lehet, csak folyton, folyvást! Belépődíj 20,— Ft, gyermekek és közgazdászok a felét fizetik! — bors —

Gólyahírek

A: elsőéves: — Ez a gólyabál?

B: elsőéves: — Igen.

A: — Miért hívják gólyabálnak? Hiszen itt leginkább felsőévesek vannak!

B: — Segítenek bennünket az „összerázódásban”.

A: — Ezek a felsőéves fiúk? Hm...

B: — Igen. Tudod, itt mindent meg kell tanulni. És ők értenek ehhez a középiskolai mindenen túli „minden” elsajátításához...

★

A gazdaságföldrajz előadáson a tanár a következő megállapításokat tette:

Éghajlat:

— Ugyebár, ha hideg van, jól fel kell öltözni, ha pedig meleg, akkor fordítva...

Ipartelepítés Budapesten:

— Az ábra logikus. Sok-sok gyár, üzem. Aztán a Váci út, mint belvárosi szünet. Újból sok-sok gyár, üzem...

Vízrajz:

— Az elmondottakból mi következik? Ahol kevés a csapadék, ott öntözni kell...

★

— Mucus! Ugye tudod, hogy nagyon szeretlek?

— Na, ne mondd, Töhötöm! És mire fel?

— A szemed... a szád... a nyakad... ö-ö.... Szóval olyan légies vagy!

— Drága Töhötöm! Te meg egy, a földön cammogó vén, üres fejű medve vagy! Szóval nagyon szeretsz? Mondd, azért taposol egész este a lábamon...?

★

Lány: — Jó neked. Te már szinte mindenkit ismersz az egyetemen. De mondd, hogy lehet ez? Tán csak nem valami benfentes a papád?

Fiú: — Ugyan kérlek!!! Dehogy. Egyébként, hogy mondjak valamit, a papám kéményseprő.

Lány: — Kéményseprő!!!??? Ne hülyéskedj már! Akkor honnan ez a tájékozottság?

Fiú: — Tudod, nekem 1969 őszén kezdődött ez a tanév. Én egy különleges eset vagyok.

Lány: — 1969-ben? Különleges eset? De hiszen elsős vagy!

Fiú: — Éppen ez az! A vizsgán kirúgtak matekból. Eltörött a lábam. Nem tudtam utóvizsgázni, s kész. Most egy törött lábú gólya vagyok...

— meg —

Válaszolunk hallgatóinknak...

Kedves hallgatóim! A múltkori előadásomat ott fejeztem be, hogy a kezdetleges állapotú kilengési görbét szabályozó sonkás omlett sokszorosítógép miként hat vissza a nitrogénasszimilációra, s annak a későbbi, bórsavas módosulásaira. Röviden szóltam a porhanyós fűrészfog előállításának három pontjáról, amelyeket ma már nem sorolok fel. Mielőtt rátérnék mai előadásom tárgyára, engedjék meg, hogy válaszoljak azokra a kérdésekre, amelyeket az elmúlt alkalommal juttattak el hozzám!

— Az egyik ifjú kollegina azt kérdezi, hogy miért hordok szemüveget? Válaszom röviden a következő! Ha visszatekintünk a húszas évek közepére, láthatjuk, hogy még nem volt semmi különösebb látási zavarom. Azóta nagyot fordult a világ! Egyes dolgok kezdtek elhomályosodni előttem az idő függvényében. Így ma már három féle lehetőségem van. A pont, hogy felveszem a szemüvegemet és jól látom Önöket, bé pont, hogy leveszem a szemüvegemet és jól hallom Önöket, cé pont, hogy lehunyom a szememet és bedugom vattával a fülemet. Remélem, a válaszom kielégítő!

Beleny Elek egy per tizenegy hallgató jogosan tette fel azt a kérdést, hogy a porhanyós fűrészfog ma már nem tipikus jelenség, és helyette inkább amalgám tömést használnak. Na igen! — felelem. Ma már valóban használhatatlan bizonyos mértékben. Erre a most megjelent könyvem lábjegyzete is utal. Azonban előadásomban nem törekedtem a nyújtófa magasabb szintű bemutatására. Ennek az összefüggésnek a hiányában viszont az egész érthetetlen. Tehát ennyit erről!

— Egy kedves hangvételű cédula azután tudakolódzik, hogy... a porhanyós fűrészfog..., hogy bocsánat, itt változik a hangnem, ezt nem tudom elolvasni. Addig vegyük a következő kérdést, miszerint miért fütyül és tubákozik a kilengési görbe. Hát kérem, erre én sem tudnék hirtelen válaszolni. Nem tudom, hogy hol találkozott vele a kérdező?! Talán összetévesztette valamivel?! Itt van? Nincs? Na, nem baj! Nézzük a kérdés második részét! A tubákozikat. A kutatások kétséget kizáróan igazolták, hogy a nagy grönlandi hasbeszélőtől vette át a szokást a kilengési görbe. Később már le sem tudott szokni róla. Ezért fordult elő, hogy úgy találkoztunk vele néha az irodalomban, mint tubákozó kilengési görbe. A napjainkban folyó átsatások azonban olyan dolgokat is felszínre hoztak, amelyek vitára adnak okot ezzel kapcsolatban.

A következő kérdés, idézem: „Tessék mondani, a csürhejárást is fogják kérdezni a vizsgán?” Őszintén szólva, több mint valószínű, hogy kérdezni fogjuk a jegyzetben még nem szereplő dolgokat. Viszont az Országos Levéltár birtokában találhatunk egy megsárgult krónikát, amely pontosan leírja az eseményeket. Kérem, tanuljanak ebből! Most kaptam egy cetlit, hogy írjam fel a táblára a grönlandi hasbeszélő nevét. Sajnos, kedves hallgatóim, erre a mai előadáson már nem kerülhet sor. Esetleg a legközelebbin. Akkor folytatom majd a megkezdett témát annál a pontnál, ameddig ma eljutottunk. Várom a kérdéseiket!!!

— tormai —

KONCENTRÁCIÓ **(Nagy János rajza)**

MENNYEI RUHATÁR

A KÖNYVTÁR ELŐTTI ruhatár felét leválasztották — tudjuk, új termekre, dolgozószobára van szükség. Idáig rendben is volna a dolog, de mi történt az „átalakított” ruhatárral?

Mennyezetig érő táskatárával és egymás fölött elhelyezett fogasaival felettébb érdekes látványt nyújt. Az észvesztően újszerű „megoldás” töprengésre készteti a földhöz-ragadt gondolkodású tömegeket: a ruhatáros nénik szárnyak híján, vajon hogyan veszik ki-be a táskákat több méter magasban? Nem beszélve arról, hogy néhány reménytelen szög rögzíti a falhoz a rekeszeket; így esetleg artisták szerződtetésével, a táskákat fel lehetne rakni, de az egész tákolmány rögvest ledőlne.

Jelenleg kb. 100 rekeszt lehet elérni — nagyon szerény szám ez a könyvtár 390 férőhelyéhez képest! Még ehhez sincs elég bilétа, tehát gyakorlatilag nem használhatók.

VALAMIT MONDJUNK a többszintű fogaselrendezés előnyeiről is. Eső, hólé, sár fogja díszíteni az alul elhelyezett kabátokat, amint beborul az ég.

A ruhatáros nénik kedélye is borult, hiszen fent vázolt „remek” munkakörülményeiket még reumát árasztó kőpadló is súlyosbítja. Ugyanakkor a leválasztott helyiségben parkettet csiszolnak.

Esetenként pedig pislákoló neoncső borítja jótékony félhomályba a „modernizált” ruhatárat.

Az egyetlen, méghozzá egyszerűen megvalósítható megoldás az lenne, ha a fogasokat a földszinti nagy ruhatárba tennék át, és az így felszabaduló helyre kerülnének a jelenleg „elérhetetlen” rekeszek. Így a könyvtár előtti ruhatár betölthetné fő feladatát, a táskák elhelyezését és a táska-, kabátbeadás is leegyszerűsödne...

Az illetékesektől sürgős intézkedést várunk, a vizsgaidőszakban bekövetkező ruhatári csúcsforgalom előtt!

Dombi Zsuzsa

Lombikbébi

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
FELELŐS SZERKESZTŐ:
KINCSES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest IX., Dimitrov tér 8.
Telefon: 186—850/138
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Készül a Szikra Lapnyomdában